

Palócföld

IRODALMI, MŰVÉSZETI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

KÖLTÉSNET NAPJA – 2003

Ádám Tamás, Antal Balázs, Ardamica Zorán, Baán Tibor, Babiczky Tibor, Bacsik Katalin, Balla László János, Bán Olivér, Bartha György, Batári Gábor, Béki István, Bihari Sándor, Bíró József, Bozsik Péter, Ceglédi Alexandra, Cseh Károly, Dienes Eszter, Dudás Sándor, Dusa Lajos, Fábrián Berta, Faludi Ádám, Fecske Csaba, Gát Anna, Gyukics Gábor, Hartay Csaba, Horgas Béla, Horvay Hörcher Ferenc, Horváth Orsolya, Jász Attila, Jávorka Ágnes, k. kabai lóránt, Kabai Zoltán, Kántor Péter, Kasza Marton Lajos, Képes Gábor, Kerék Imre, Keszthelyi Rezső, Kiscseri Mihály, Konczek József, Kovács Karolina, Körössi P. József, Kukorelly Endre, Kupcsulik Ágnes, L. Simon László, Lackfi János, Lázárfalvi A. György, Lengyel Attila, Lukáts János, Luzsicza István, Marczinka Csaba, Merényi Krisztián, Mizser Attila, Molnár Attila Benedek, Molnár Barna, Molnár Zsolt, Murányi Zita, Németh István Péter, Németh Péter Mykola, Nyilas Atilla, O. Bodnár István, Oláh András, Paróczai Csaba, Pénzes Tímea, Pethő László, Petőcz András, Pintér Sándor, Pohánka Erika, Pollágh Péter, Prágai Tamás, Romhányi Gyula, Ságby Balázs, Sárándi József, Szántai János, Szegedi Kovács György, Széki Patka László, Szent Ernő, Szentjános Csaba, Szentmártoni János, T. Sipos László, Tandori Dezső, Tomaji Attila, Tóth Veronika, Turányi Tamás, Turczi István, Utassy József, Varga Dániel, Vass Tibor, Végh Attila, Vörös István, Zsávolya Zoltán, Zsirai László

Szerkesztette
Dukay Nagy Ádám

Balázs János: Cigánykerék (részlet)

Névjegy

- KESZTHELYI RIZSŐ *Budapest*
ZSIRAI LÁSZLÓ *Budapest*
KÁNTOR PÉTER *Budapest*
BALLA LÁSZLÓ JÁNOS *Budapest*
TURÁNYI TAMÁS *Budapest*
DUDÁS SÁNDOR *Bükkábrány*
BAÁN TIBOR *Budapest*
SZÁNTAI JÁNOS *Kolozsvár (Románia)*
BATÁRI GÁBOR *Budapest*
PINTÉR SÁNDOR *Budapest*
SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY *Budapest*
TOMAJI ATTILA *Budapest*
NYILAS ATTILA *Budapest*
BÉKI ISTVÁN *Budapest*
BIHARI SÁNDOR *Budapest*
TURCZI ISTVÁN *Budapest*
CSEH KÁROLY *Mezőkövesd*
FECSEK CSABA *Miskolc*
BOZSIK PÉTER *Veszprém*
O. BODNÁR ISTVÁN *Ónod*
T. SIPOS LÁSZLÓ *Gesztely*
MOLNÁR BARNA *Ceglédbercel*
DIENES ESZTER *Törökszentmiklós*
GÁT ANNA *Budapest*
FÁBIÁN BERTA *Balassagyarmat*
JÁSZ ATTILA *Tata*
MERÉNYI KRISZTIÁN *Budapest*
LUZSICZA ISTVÁN *Fót*
POLLÁGH PÉTER *Tatabánya*
BÁN OLIVÉR *Miskolc*
MARCZINKA CSABA *Budapest*
PETŐCZ ANDRÁS *Budapest–Lille (Franciaország)*
GYUKICS GÁBOR *Budapest–Brooklyn (USA)*
MURÁNYI ZITA *Budapest*
SÁGHY BALÁZS *Budapest*
VÖRÖS ISTVÁN *Budapest*
KOVÁCS KAROLINA *Kiskunhalas*
JÁVORKA ÁGNES *Pécs*
KÉPES GÁBOR *Budapest*
POHÁNKA ERIKA *Balassagyarmat*
PÉNZES TÍMEA *Pozsony (Szlovákia)*
CEGLÉDI ALEXANDRA *Budapest*
BABICZKY TIBOR *Budapest*
LACKFI JÁNOS *Zsámbék*
PRÁGAI TAMÁS *Budapest*
L. SIMON LÁSZLÓ *Budapest*
MIZSER ATTILA *Fülek (Szlovákia)*
TÓTH VERONIKA *Budapest*
ZSÁVOLYA ZOLTÁN *Budapest*
KISCSERI MIHÁLY *Salgótarján*
SZENTMÁRTONI JÁNOS *Dunavarsány*
VARGA DÁNIEL *Budapest*
HORVÁTH ORSOLYA *Budapest*
KUPCSULIK ÁGNES *Salgótarján*
PARÓCZAI CSABA *Karancsalja*
SÁRÁNDI JÓZSEF *Leányvár*
ROMHÁNYI GYULA *Balassagyarmat*
ÁDÁM TAMÁS *Balassagyarmat*
K. KABAI LÓRÁNT *Budapest*
KONCZEK JÓZSEF *Pomáz*
HORKAY HÖRCHER FERENC *Budapest*
HORGAS BÉLA *Budapest*
TANDORI DEZSŐ *Budapest*
KUKORELLY ENDRE *Budakalás*
ANTAL BALÁZS *Budapest*
MOLNÁR ZSOLT *Budapest*
OLÁH ANDRÁS *Mátészalka*
SZÉKI PATKA LÁSZLÓ *Veszprém*
MOLNÁR ATTILA BENEDEK *Budapest*
BACSIK KATALIN *Balassagyarmat*
KERÉK IMRE *Sopron*
LENGYEL ATTILA *Szolnok*
LÁZÁRFALVAI A. GYÖRGY *Fót*
LUKÁTS JÁNOS *Budapest*
UTASSY JÓZSEF *Budapest*
VÉGH ATTILA *Budapest*
BARTHA GYÖRGY *Budapest*
FALUDI ÁDÁM *Tatabánya*
VASS TIBOR *Miskolc*
NÉMETH PÉTER MYKOLA *Vác*
PETHŐ LÁSZLÓ *Városlőd*
NÉMETH ISTVÁN PÉTER *Tapolca*
SZENTJÁNOSI CSABA *Budapest*
DUSA LAJOS *Debrecen*
HARTAY CSABA *Budapest*
KÓRÖSSI P. JÓZSEF *Budapest*
KASZA MARTON LAJOS *Budapest*
BÍRÓ JÓZSEF *Budapest*
SZENTI ERNŐ *Kisújszállás*
ARDAMICA ZORÁN *Losonc (Szlovákia)*
KABAI ZOLTÁN *Miskolc*

Tartalom

„A KŐ SZÉTNÉZ A KÖVEKEN”

<i>Keszthelyi Rezső</i>	Triol	5
<i>Zsirai László</i>	Körforgás	7
<i>Kántor Péter</i>	E-világ; Túl-világ	8
<i>Balla László János</i>	életkép	9
<i>Turányi Tamás</i>	A kincses sziget	10
<i>Dudás Sándor</i>	Tavaszi hóhullásban	11
<i>Baán Tibor</i>	Önarckép helyett	12
<i>Szántai János</i>	Délidő	13
<i>Batári Gábor</i>	Átversülés	14
<i>Pintér Sándor</i>	Toronyiránt	15
<i>Szegedi Kovács György</i>	Valahol itt	16
<i>Tomaji Attila</i>	Barátom halálára	17
<i>Nyilas Atilla</i>	Jelenések 6	20
<i>Béki István</i>	Üdvösség	21
<i>Bihari Sándor</i>	Éjfél	22
<i>Turczi István</i>	Április 11.	23
<i>Cseh Károly</i>	Szitakötő	24
<i>Fecske Csaba</i>	Föntről nézve	25
<i>Bozsik Péter</i>	Gamma Anna (olvasó)naplójából	26
<i>O. Bodnár István</i>	köpött	27
<i>T. Sipos László</i>	nagyapám kft	28
<i>Molnár Barna</i>	Pardon	30
<i>Dienes Eszter</i>	Ezer évre innen	31
<i>Gát Anna</i>	Valószínűségszámítás	32
<i>Fábián Berta</i>	Látod	33
<i>Jász Attila</i>	[A bőrend illata]	34
<i>Merényi Krisztián</i>	Kánikula	35
<i>Luzsicza István</i>	Őszi utánérzés-féle	36
<i>Pollágh Péter</i>	Tükrös pont	37
<i>Bán Olivér</i>	Széttárt	38
<i>Marczinka Csaba</i>	Exeken túl?	40

„A MÁSIK IKER ÚJRA HAJÓRA SZÁLLT”

<i>Petőcz András</i>	egy utazás emlékképei	41
<i>Gyukics Gábor</i>	Ikrék	45
<i>Murányi Zita</i>	rendezőpróba	46
<i>Sághy Balázs</i>	Passió	47
<i>Vörös István</i>	IX. ének A befagyott kútban	48
<i>Kovács Karolina</i>	Kereszteződésben	53
<i>Jávorka Ágnes</i>	Végállomás	54
<i>Képes Gábor</i>	Van egy álmom	55
<i>Pobánka Erika</i>	A maszk alatt	56
<i>Pénzes Tímea</i>	déli féltekén	58
<i>Ceglédi Alexandra</i>	travel channel	59
<i>Babiczyk Tibor</i>	Recitativo	60
<i>Lackfi János</i>	Valóság-show	61
<i>Prágai Tamás</i>	Zsonglőr	62

<i>L. Simon László</i>	Feltűnően elindult	63
<i>Mizser Attila</i>	félreértés mint...	67
<i>Tóth Veronika</i>	Mulatság után	68
<i>Zsávolya Zoltán</i>	Ha nincs is így...	70
<i>Kiscseri Mihály</i>	Csokonai mindennapjaiból	71
<i>Szentmártoni János</i>	Abszurd	72
<i>Varga Dániel</i>	A megfagyott szerető	73
<i>Horváth Orsolya</i>	Nem bizonyítható	74
<i>Kupcsulik Ágnes</i>	asdf jklé	75
<i>Paróczai Csaba</i>	Valami indoklás féle	76
<i>Sárándi József</i>	Jámbor óhaj	77
<i>Rombányi Gyula</i>	Tenycrembe veszem...	78
<i>Ádám Tamás</i>	Önkénteseket toboroz a hajnal	79
<i>k.kabai Lóránt</i>	magam mentiségére	80
<i>Konczek József</i>	Mint ahogyan két fej...	82
<i>Horkay Hörcher Ferenc</i>	Gondolatok a huszadik századról	83
<i>Horgas Béla</i>	A kölcsön kapott hegedű	85
„NEM ISMERHETTÜK HÁNYRA ÁLL AZ ÓRA”		
<i>Tandori Dezső</i>	Antichaikus Apolgárpukkaszt Orzó	86
<i>Kukorelly Endre</i>	Valamit lepecsételt akkor az a szent	88
<i>Antal Balázs</i>	Szép csernelyi családtörténet	89
<i>Molnár Zsolt</i>	Porhó szital	91
<i>Oláh András</i>	félbe maradt mondat	92
<i>Széki Patka László</i>	amorgoszi szélszedőgép	93
<i>Molnár Attila Benedek</i>	ima jelenidőben	94
<i>Bacsik Katalin</i>	Vasúton	95
<i>Kerek Imre</i>	Interim	96
<i>Lengyel Attila</i>	Egyszerűen	97
<i>Lázárfalvi A. György</i>	Névnapodra	98
<i>Lukács János</i>	Holt gesztenyék	99
<i>Utassy József</i>	Osztálykirándulás	100
<i>Végh Attila</i>	Poszt	101
<i>Bartha György</i>	Cirkusz érkezett	102
<i>Faludi Ádám</i>	Csillagvizsgálót vizsgáló	103
<i>Vass Tibor</i>	Fennhéjázó	105
<i>Németh Péter Mykola</i>	Nyílt színen	107
<i>Pethő László</i>	Bekerített gond(olat)ban	108
<i>Németh István Péter</i>	Részeg fürdőzés	109
<i>Szentjános Csaba</i>	Katonák	110
<i>Dusa Lajos</i>	Húsvéti öntöző	111
<i>Hartay Csaba</i>	Néhány sor nyilvánosság	113
<i>Kőrössi P. József</i>	Szabóvers ez is	114
<i>Kasza Marton Lajos</i>	New York, 2001. szeptember 11.	115
<i>Bíró József</i>	Fata Morgana	116
<i>Szenti Ernő</i>	Poétikai kettős látás	117
<i>Ardamica Zorán</i>	Anyád	118
<i>Kabai Zoltán</i>	Nem beszélni	120

Balázs János (1905–1977) költő, festőművész illusztrációs anyagát a Nógrádi Történeti Múzeum 2002-ben rendezett emlékkiállítás alkalmából kiadott katalógusából válogattuk.

Palócföld

Irodalmi, művészeti, közéleti folyóirat
XLIX. évfolyam
2003. Költészet Napi különszám

Főszerkesztő:
PRAZNOVSZKY MIHÁLY

Főmunkatárs:
NAGY PÁL
(*Párizsi Magyar Műhely*)

Szerkesztők:
DUKAY NAGY ÁDÁM
DR. KOVÁCS ANNA

BAGYINSZKY ISTVÁNNÉ, *szerkesztőségi titkár*

A Nógrád Megyei Közgyűlés folyóirata.
Kiadja a Balassi Bálint Megyei Könyvtár,
3100 Salgótarján, Kassai sor 2.

Felelős kiadó:
OROSZNÉ KATONA ANNA

Készült:
POLAR STÚDIÓ, *Salgótarján*

Lapunk megjelenését támogatta:
a NEMZETI KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG
MINISZTERIUMA és
a NEMZETI KULTURÁLIS
ALAPPROGRAM

Szerkesztőségi fogadóórák:
kedd 16–18 óra között

A szerkesztőség levélcíme:
3101 Salgótarján, Pf. 270
Telefon: 32/416-777/103-as mellék
Fax: 32/316-482
Internetcím: www.bbmh.hu/palocfold
E-mail: palocfold@bbmh.hu

Terjeszti a Balassi Bálint Megyei Könyvtár,
előfizethető ugyanitt.
Folyóiratunk megvásárolható
az Írók Boltjában
Budapest VI., Andrássy út 45.

2003-ban megjelenik 6 alkalommal.

Ára: 300 Ft

Előfizetési díj egy évre: 1 500 Ft

Kéziratokat és rajzokat megőrizzük,
de nem küldünk vissza.

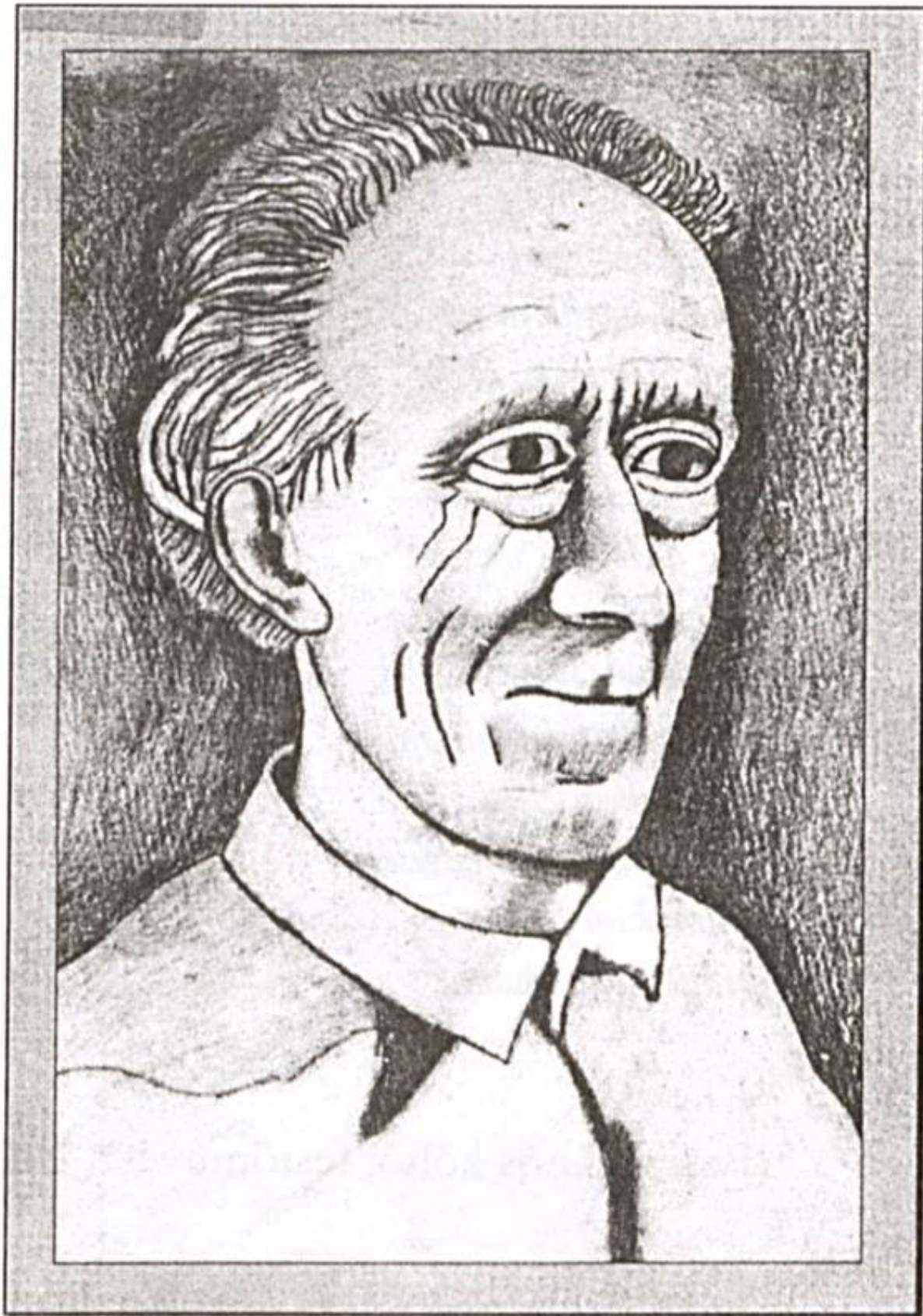
Lapunkat előfizetéssel támogatják:
GÉGÁZ Fűtéstechnikai Kft., Salgótarján;
BD Center Számviteli, Számítástechnikai,
Oktatási és Művészeti Kft., Salgótarján

ISSN: 05555-8867

INDEX: 25925

*„Nem tagadom el,
hogy füstölgök, égek;
de hogy mi végre
vert meg az Isten,
s az ördög megtépett?
Lelkiismeretem tiszta,
nem élek vissza,
mint más tenné talán.
Nyugodtan élek,
dolgozok; nem henyélek,
s álmoktól fényes
minden éjszakám.”*

(Balázs János költő, festőművész, 1905–1977)

Balázs János portré

TRIOL

(0)

Mikor beszívja
a szárnyak merülő rezzenéseit
a tüdő, meg a láng alakjait
és a levegő sorsát,

kiviszi vakságát
a tapogatózásba, és hogy lát
vele, az merő
anyagszép száanalom.

Színtelen érintések
érnek a szívéhez,
és csaknem megérzi a felhők
követhetetlen súlyát.

Pusztán az a vonzás tölti be,
amelyen halad,
és felfoghatatlan lüktetésben
égeti el vérének tömegét.

Amíg
Hold van a homlokán.

(0)

Fúj a szél,
és felfedi az emlék
ringva lebegő csöndjeit.

A majdan tűnő
vérvés a lélegzet
zuhogása.
A lélek fogalma
ráteszi arcát
a test nyomára.

Alkonyok
nőnek remegve
a felásott földből.

(0)

Az agy megágyaz
a szívnek – a Hold árnyékában
másznak a hangyák.

A kő szétnéz
a köveken – a lélekbe
hanyatlik a lomb.

A madár röptén átkel
a madár – ragyog a gödör,
gondolod.

KÖRFORGÁS

Valami zúg
valami messze,
valami átér
estelente,
valami vágy
valami rendre,
valami csendes
naplemente.

Valami zúg,
valami fáraszt,
valami gyorsan
veti ágyad,
valami jó,
valami álom
lepi meg éjed
télen-nyáron,

rozsdás ősszel,
rügyes tavasszal,
valami mégis
megvigasztal,
valami jel,
valami fényes
reflektor ébreszt
reggelente.

EVILÁG

Két jelzőlámpa közt enyém e világ.

Terelem magam, megbízott pásztor,
a Szent István körúti pampán.
Nehogy már elbitangoljak valahova túlra,
ahol a kurta farkú malac túrna.

Ha megkérdeznék, mi vonz ebben
a munkakörben, azon nyomban
sorolnám, hogy a, hogy, vagyis hát,
lobogtatnám a bevásárló listát.

TÚL-VILÁG

Elutazom. Behunyom a szemem.

Azt gondolom, narancssárga esernyő
alatt egy szamárháton heverek,
s két kézzel rázok egy drótszitát,
amiből só pereg.

Azt gondolom, ez már a túl-világ.
S hogy nem ilyenek képzeltem magamban.
Nem ilyen szamárhátat.
Nem ilyen drótszitát.

ÉLETKÉP

lim-lom-lebegés a létben
s pecázó tudat kap horgára
vér-váras végletekben
ezt-azt-áramlatot

ha tudnám ki vagyok
mondanám én vagyok
ha tudnám kik vagytok
mondanám mi vagyunk

most még csak tanuljuk
most még csak felejtjük
istenbe visszatérő
megtárgyalt jóhírünket

A KINCSES SZIGET

A tengerrel végképp vigyázni kellett volna.
A szem sarkából kikúszik az út,
kívül is vagyunk és egyre tágasabb,
ám most egy lépést se. Itt nem süvít a szél.

A hullámok is urasan, mint fejek
az utca-forgatagban, föl-le,
de az öngyújtó például tönkremegy azonnal.
Mind elhibázzuk. Ülni rossz

a nedvesen is száraz fövényen;
ilyen nincs, de zavar, s az is,
hogy mivé vetkőzik a légtér,
s ők, akik már mindenfelől téged néznek,

karcostorkú, kamasz-rémálma-szirének,
és faggatnak, hogy ugyan mire mennél,
ha merszed maradni volna elég,
szemük-arcuk helyett az ékszerük

villog rád, ami rajtuk oly otthonos,
mint az elhajigált szerszám-roncs él együtt
talajával, s délben a Napnak fáradtan fizet.
Özvegy-bölcsességük sziszegve szálldos,

mintha már itt se lennél, mintha az elemi
rend volna csupa seb, fonnyadnak tovább
kitömve, szegény óceán gondnokai,
kapaszkodjanak, ha kell, az életedbe.

TAVASZI HÓHULLÁSBAN

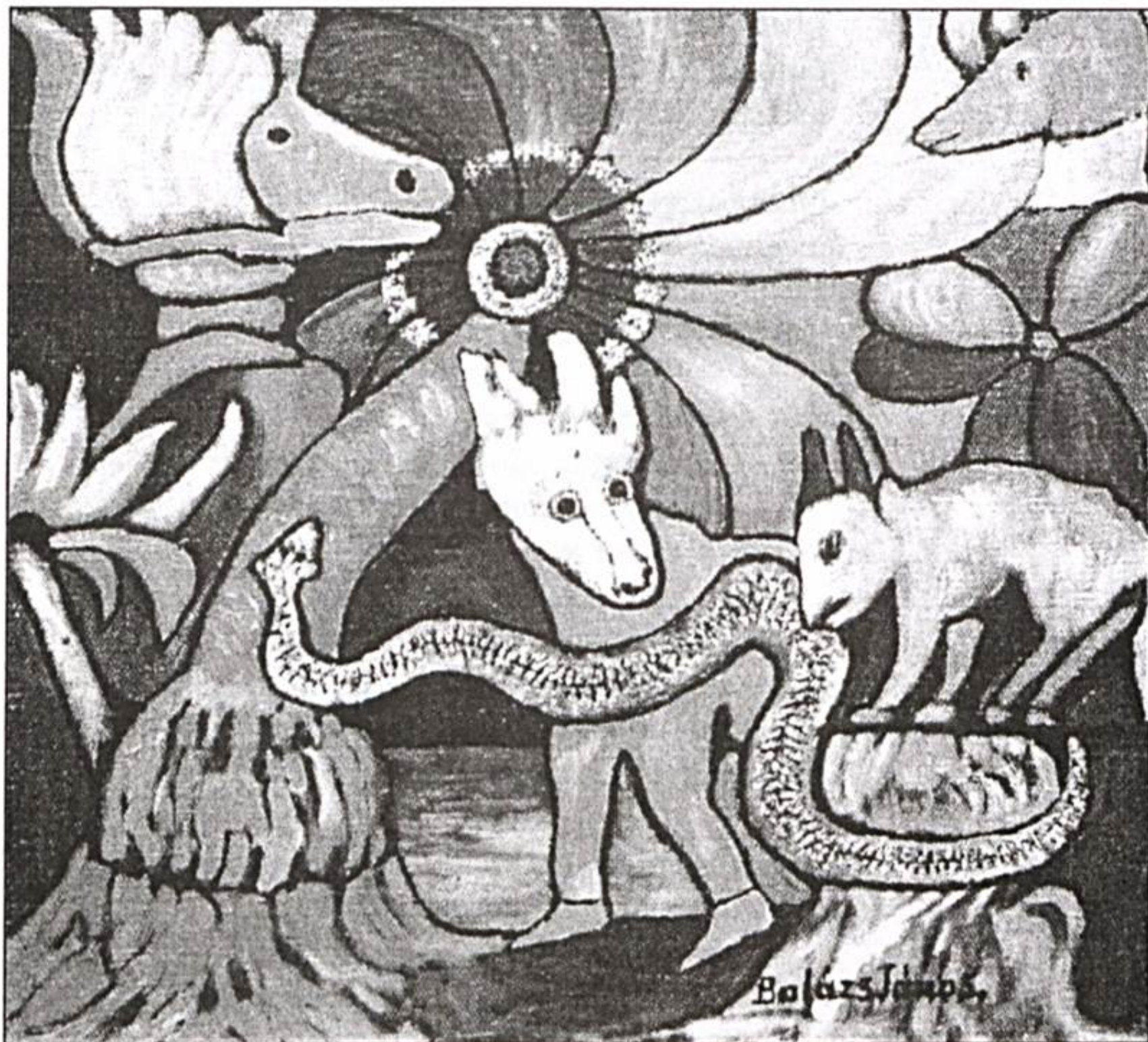
Bekebelez a pillantásom.
Mitől félsz, hogyha nézlek?
Az ütéshez, igaz, nem sok kell
sem szemnek, sem a kéznek.

Hajnalodol. A bozót süpped,
s haragom el-elréved
pironkodni, ha melléd oson
hallgatni szívverésed.

Nem pazarlás; mosolycserénkben
megbánó áldozás van,
s megtisztulunk a tavasz első
napján a hóhullásban.

ÖNARCKÉP HELYETT

Vert hadak rongy felhője csattog
Kalamárisából a tinta kifolyt
Sós könnye hull az íródeáknak
De hát az alkuban ez is benne volt

Balázs János: Kígyó őszállatokkal (olaj, vászon, 53x56 cm)

DÉLIDŐ

Őszelő.
Haló harangszó.
Csöndet szítál
a délidő,
hogy útra kel
a macskakő
s egy déli lány.
Ma kedvező
a szélirány.

Délibábként
itt hagyott
múlt idejét –
tetszhalott –
takarja szám,
mint szemfedő.

Száll az angyali kokilla,
dies irae dies trilla.

Illa berek
utcák terek,
nyelvcsapon csüggő
rej-t-jelek.
Lenyúl a nap,
inamba kap
a dögevő,
névmásaimat
temető.

Elillan mind
a délibáb,
-idő, a szó
s a levegő,
hogy kikapcsol
a vastüdő.

ÁTVERSÜLÉS

Embrió-létbe
Kell-e visszacsavarodni,
Újra lurkóként csavarogni,
Hogy megragadhassam
A pillanatban
A kimondhatatlant,
Az élménytényezőt,
Hogy az Opus-varázslat
Legyen, ne élettelen szóketrec,
Szentimentális nosztalgia.

Bevehetetlen vár vagyok,
Szunnyadó erőd,
Bévül vulkán, tüzesvíz,
Kívül jéghegy.
Magam kell magamat
Megostromoljam,
Hogy igazi valóm
Homályában sütkérezhessenek.

TORONYIRÁNT

Csontsofőr vesz be gyors kanyart.
A szavakon áll vagy bukik.
Toronyiránt, előre, át.
Idemásolom arcait.

Idemásolom arcait.
Mikor eltűnni volna jó.
Tolni küszöbig a hiányt.
De még egy újabb forduló.

De még egy újabb forduló.
Szurdokfal, kőhíd, havazik.
A lomha éjben köd szitál.
Nem marad itt, de távozik.

Nem marad itt, de távozik.
Kaparja egyre az avart.
Idemásolom arcait.
Csontsofőr vesz be gyors kanyart.

VALAHOL ITT

kellene elvágni
levágni egycsapásra
röptező szívem
sziklának vágódó
csattanásában
mint hentes
a karajt

kettészelni
torlaszolni útját
mindenünnen
a menekülő emlékek
visszalőtt nyilaitól

mert igen szégyelleném
ha meglelnétek
lakott területre szóródott
roncsai közt
fekete dobozát

Tomaji Attila

BARÁTOM HALÁLÁRA

– *in memoriam Lévy Gábor* –

1.

A kötél
még egy kötél által is
megszentelődhetett utolsó mozdulatod –

Elszakadt de te újracsomóztad a hajnalt
ami szófogadóan ott is marasztalt
abban a Los Angeles-i toronyszobában
hol ellökted magadtól a széket az asztalt
elengedted az arcod
s köpve köpted a nyálad
nyelve nyeltesd a taknyod
hol utolsót üvölthetél
de senki nem hallott –

Halottam lettél
s azóta gyorsabban pusztulok én is
bár üzenem
törött gégedről húgod elküldte
s most nyakamon hordom a sálad
ülök a Csendesben hol kettesben
annyi éven át
de mondd mit ér tudnom
senki sem lehetett *akkor* árvább nálad –

2.

hallgatok s iszom a borom
iszaposodom

3.

Suttogj valamit barátom
segíts belátnom halálod
feltérképezhetetlen sivatagát
hogyan alászállhassak csönded szurdokaiba
kínod s szégyened sötétlő üregeibe
vissza-sose-csókoltsz szerelemtől elnehezült
szíved szilánkokkal teli gleccsereibe –

Súgd meg miért folyattad el
a bárány vérért Amerika puritán porába?
nyirkosabb lett éjszakád tőle? netán előbb?
Életed csak-tied poklából zuhantál közös-halál poklába!

S előtte?

vasárnapi ostyák gyöngefehér húsába mért haraptál?
mitől volt ez oly kihagyhatatlan gyönyörűség
ha még az isten ízét is felejthette
megismételhetetlen mozdulatod?

Hallom a hangod:

*mintnyárvégikertiasztalra kitett harangzúgásbanszfogyófénybenfürdő
tavalyiborbólszánkban szétáradó könnyűízolyegyszerű létvesztség körül
nem hiszek neked!*

Tudod mi lett abból a vad röplésből ő?
kifestett arc rúzs is mit nem csókol le senki
(szobortested körül keep smiling s néhány jenki)
címkézett csomag egy Jambo gyomrában
visszahátrálás a halál síkos sátorába
takarodás a városszéli temetől görbére vájt gödrébe
hogyan ráismerhess anyád vágyott testére
s arra az estére is mikor korpuszod közénk n őtt
de mondd még-tudni mit akarhattál?

Érteni akarlak de csak emlékezni tudok rád!

4.

Elszakadt s te újracsomóztad
mint én most ezt a verset
de minek szólni
ha kinek szólnék
már néma s mozdulatlan
mint darabka hattyúhús
Isten felénk nyújtott félénk
sötétlila tenyerén?

5.

Isten fejem fölé emelt sötétlila
tenyeréről felém vág tested sötét illata
boldogságom volt-rettegésed rokona
hisz amiatt is írhatom versem
mert nem érdekel többé a buja orgona
szédítő színe sem az élet ostoba irama –

Köteled ösvényén is csak közénk érkeztél meg
lerántott a föld hogy géged is beletört
mi hiába fújta annyit a dalt
s miből diadal soha is nem lett
csak morgás csak elfúló szitok sóhaj
s amit vágyad itt keveslett
mennyei gubernátorom
bizony mondom néked
az ég porában hiába keresed – –

JELENÉSEK 6

Majd fehér télikabátban jössz a szomszéd toronyház felől; egy időben Budapest legmagasabb épületei voltak, s ők magasabbaknak

készültek, csúszózsaluval, jössz, az ingoványos talaj miatt maradtak tizenöt plusz félemeletesek; a járda azóta megrepedezett, mentén a sövény

nagyra nőtt, szőrmegallér? középen viszont kipusztult; most bajszod van, mint egy fényképsoron a Gellért-hegyen s egy talán még régebbi fotón,

egyik lejárt bérletedből; mintha a régi simlis sapkád, mű-, vagy inkább nyúlszőr, vonulna a tarbokor fölött (azt hiszem, te sosem fáztál,

bár gondolom, igen). Épp csak észreveszlek, jövök is be az erkélyről, hideg. Mondom, ennyi: ott vagy, nyugtázom, jövök be, ott vagy.

ÜDVÖSSÉG

Nagy az ár.
A gátra
hajamat vetem.

Zöld az ág.
Körmömből
tűztövis terem.

Bőröm ég.
Csontig feszít
a parázs.

Égi szó:
korbács –
villanás.

ÉJFÉL

Fölvittek maguk elé a szobába éjjel
a cellából; a fényben a sorsom szanaszéjjel.

Dühítette a kihallgatókat, hogy mosolyogtam;
nem tudták, hogy kínomban.

Meggyötörtek ezzel meg azzal, ami sose voltam;
nem volt mit tennem, mosolyogtam.

Ha volt mégis szavam, minden szavammal
mindig ugyanaz maradtam.

Minden órájukat ekképp túléltem
a sarokban a széken.

Mikor a cellába végül így vagy úgy visszavittek,
az volt az ünnep!

De már arról semmit se tudtak
ők, a nyomorultak.

ÁPRILIS 11.

„ha megtudom, mire jutottam.”

József Attila

1. A Lyra tó fagyott vizén valami ködös,
talajmenti pátosz.
2. A fagy, ha fölenged és a bőrhöz dörzsölöd,
hozzádmelegszik a tegnapi vers.
3. Itt a világ, itt a pereme; dideregve egyen-
súlyozol.
4. Nekifeszülsz, lábujjaidban a kétely bizsergései;
egyet előre, kettőt hátra, fejben így haladsz.
5. Közben van, (nem utóbb), az út – ez baj;
függetlenséged ettől függ – megremegsz.
6. Titkolod, hogy tudsz mindent: az „öntudat
kopár öröme” vigyázza csak lassú lépteid.
7. Ne higgy a kívülről jött belső hangnak.
8. Teremtsd meg,
vedd tudomásul,
tartsd tiszteletben.
9. Ha átérnél, („ne légy szeles”)
jöhet pár légzőgyak és rím-relax.
10. Élőben tanulod a halált,
ha jól megy – még maradsz,
ha nem – visszajátszanak.
11. A Lyra tó vizén magától múlik
a köd és a talajmenti pátosz: tavasz van; április.

SZITAKÖTŐ

Kék szitakötő
férceli a zengéstől
felfeslett nyarat.
Szoknyád színét vette fel
mára, és ringásodat.

Balázs János: „Édenkert” (olaj, farost, 66,5×84,5 cm)

FÖNTRŐL NÉZVE

titok mélyére hatolni
szerelmes eleven húsba
örökös kísértés
a csúcson cinikus hideg
innét messzire látni
de út csak lefelé vezet
önmagát ismétli az idő
oly sok minden lehetett volna
ha magadat használni mered

GRAMMA ANNA (OLVASÓ)NAPLÓJÁBÓL

Tantan 017

Barlay Ilának

A fény coitus
után penészszínűre
festi a szobát
Semmit pumpál így egy
simaizom az agyba

„Csak a nő férfi
szereti kéretni magát
De ideszokik
mind Mert a feleségeik
kiköpik a gecit Mint-
ha nem lenne mind-
egy Hogy miből lesz a szar...”

Ölének bármit
megbocsát az ember
Ám a szívkamrák
sokkal kényesebbek
a spermától ázott csiklónál

Weissbrunn, 2002. IV–X. 14.

KÖPÖTT

szemembe
köpöm
keresetlen
szavaim
nem bővlik
arany
fogaim
köteteim
sincsenek
pedig
koronámra
várva
bízattak
köpésre
nem vagyok
áruló
tévé maciból már
kinőttem
a családi kör
szirupját
unom
hogy
hibáim köpködik

NAGYAPÁM KFT

nagyapám korlátolt
felelősségű lett

korlátozva van
mellőzi a társaság
nem jár el
csak felette
az idő

pakol
szét ki
keresi az elhányt
bádogkanalat
hálni belé jár a lélek

mikor gyerek voltam
sokat ivott
sokasodott benne
az idegen anyag
arra is emlékszem
mennyit faragott
le amikor abbahagyta
nem ívott többet
kis kocsikon bajlódott
szánkót fa
brikált most
beszámíthatatlan
olykor ki is
nem számít
mit vesz be

szervezetileg bomlott
meg arra gondolok
ráncai a régiek
de idegen
vonalakat ismerek
meg kiütöznek
rajta bomlása
szembe tűnő ál
matlanságban szenvedünk
arra gondolok
mindent leír
hogy ne kelljen
beszélnie velünk
ellentétben áll
matlanságát hány
torgatja fel
beismerő vallomást
aláírom nem tesz
zajlik jeges hangulata

emlékét befagyasztom

PARDON

Pardon de a parkon átvisz utam
Hazudtam, mégse arra megyek
Szembejön egy gyereksereg,
Pereg a homok várlak, a
Parkban nem talállak – öregszem
Aprócska veréb szemezgeti kenyerem
Felét, és Te késel csütörtök este
és egy tündérke holdfénytete
előtűnik a téli ködből,
s eldőlhet fejemben,
hogy tényleg te vagy!
Vak ösztönből ugrok! Maradj!
Menekülj, szaladj!

EZER ÉVRE INNEN

Mikor pillám szirmain
zászlót bont egy könnycsepp,
mikor már nagyon sírok,
magamhoz hiszlek.

Mikor pillám szirmán
zászlót bont a könny,
tested hívó szavára
beléd költözöm.

Lemondom minden álmomat,
csak egyet adj, az álmodat.
Csukódjon pillád szememre,
csukódj rá az életemre.

Szeretődre, ki ezer évre innen –
ne én gomboljam, te gombold ki ingem.

VALÓSZÍNŰSÉGSZÁMÍTÁS

Ahogy kattogását a lakat, ha beleszorult a
Kulcs, úgy nyeli el kopogó léptem az utca,
Egyre gyorsítok, félve, talán magába foglal a sötét,
Míg egy mosóautó keresi az aszfalt fájdalomküszöbét.

Mondatait testrészenként h űtöttem be. Mit
Számít, ha idősebb, mint az apám, ha hitt
Nekem, amikor nem hazudtam, és mosoly vár,
Valahányszor elfekszik az asztalon egy útban lévő pohár?

És mintha ma éjjel minden buszmegállót egymás mellé
Szúrtak volna le, mintha most kovácsolódna tervvé
Egy gyáva litániája, mintha érezném, hogy mindent lehet,
És látnám a választ felfutni az égre,
És egy repülő húzta hirdetéssé kifeszülni,
Hogy mindenki ledöbbenjen, úgy derül ki,
És a felirat körül pár fáklya is égne...
Merthogy a végén, mint általában, semmit sem teszek.

LÁTOD

ismét ellobbant a nyár,
csodává lényegült minden emlék,
újra dermesztő árnyá nyúlnak az esték,
s ismét vonatok közlekednek...
Megint megfeszül a távolság,
s az éteri csenden csak a hang bújhat át,
ismét futnak a lábunk alatt az utak...
Újra széttartó szférák vonzanak,
s nem szellemülhet eggyé a nyers anyag,
ismét idegenbe megyünk...

S haza csak néha térhetünk:
ha egymáshoz érkezünk.

[A BŐRÖND ILLATA]

Bár érezhetném még a bőrönd illatát,
a párlók belső oldalára rátapadt
tengeri sót, nyelvem érdes bimbóival,
megnyalhatnám, és bárcsak ne bárcsak
volna mindez.

KÁNIKULA

Lassan felszökő
hőemelkedéssel
kezdődött.
Később harminc-
nyolc fokos
lett a láza.
Napok teltevel
esőfellegek
borogatták és
szelek hűsítették.
Az időleges
javulás után
beállt a negyven
fokos forróság.
Fulladoztak
benne a fák,
megposhadtak a
nád menti vizek.
Éjszaka jobban lett,
ám a délelőttben
újra felhevült.
Nem volt rá orvosság.

ŐSZI UTÁNÉRZÉS-FÉLE

Hommage à Verlaine

Szívem kedve
a rőt csendbe
belehull,
és valahol
zsongva dalol
az a húr,

jajong sután,
száz év után
ugyanúgy,
s tompán, fájva
a bús tájba
besimul.

S ha rámhull már,
őszöm múltán,
hűs lepel,
fájni kinek
fog majd, minek
fájni kell?

TÜKRÖS PONT

Fontos emberem volt,
mindig megmutatta
a bogarait, én is az
enyémeket: aztán
megmérkőztek, de
semmi vér. Sokat
nevettünk, nem akart
változtatni rajtam.

Azt mondta, összetett
vagyok és romlott is
talán. Egy olyan
pontot nézett rajtam,
ami tükrös. Addig azt
hittem, ilyet csak én
szoktam.

Nem avatkoztam
ügyeibe, pedig ő volt
az, aki *előítéletmentes*
jeligére szervezte
a kisfiúkat estéről
estére.

Sokáig faggattak az őrsön,
és én mindig az öngyújtóról
beszéltem, ami kétszer akkora
volt, mint a *Ronsonom*,
és belé volt építve egy kör alakú
konzervatív óra.

Nem kerültem címlapokra:
a detektív is dohányos volt,
és nemkülönben bogaras.

SZÉTTÁRT

a fagylalt
próbája
széttárt
vörös
kapu
ho-zsup
ho-zsup
pom-pomm
és
föl
és
le
és
harapni
lehet
mint
a friss
levegőt
és
rágni
és
le
és
föl
és
gyöngyöznek
és
remegnek
a dombok
és
föl
és
le

már
nem
néz
rám
ho-zsup
ho-zsup
pom-pomm
és
föl

combjain
is
áthallatszik
sikolya

éles

forró

vanília

Marczinka Csaba

EXEKEN TÚL?

exbarátnő s ex cathedra
– modern ex-elések sora...
szexelések után már csak
ex-ellés? hisz: más is Tamás,
a jövővel kapcsolatban.
(habár minek hagyod, hogy még
tovább lombozzon – gyávalányhaj)

EGY UTAZÁS EMLÉKKÉPEI

egy vékony arcú férfiról
jutott eszembe az a távoli
sziget a múltkoriban,
feltűnt a hegyes álla
meg az érzékeny,
kicsit fáradt arca

nem tudtam elképzelni,
mitől is olyan szomorú,
kissé
szorongva ült valami fiatalokkal
zsúfolt szobában,
olyan
nagyon egyedül volt,
és nem tudtam,
nem tudhattam,
hogy közéjük tartozik:
csupán
az érzékenységet láttam

régen jártam már ott,
azon a szigeten,
a parton tintahalat ettem,
és láttam meztelen napozó embereket,
szépek voltak,
szép mozdulataik megmaradtak,
itt,
az emlékezetemben,
ahogy elnyújtóznak
abban az eszméletlen,
sűrű napmelegben

mezítláb szaladtam fel a tengerpartról,
akkor, ott, ott, a szigeten,
a forró homok égette a lábam,
könnyedén futottam,
nem érdekelt,
mit is gondolnak rólam

őrizd meg a méltóságodat,
kiabált utánam valaki,
csak a méltóságodat,
legalább

valami nagy-nagy utazásra emlékszem,
pedig csak lementünk délre, oda,
arra a szigetre,
néztük a szigetlakókat meg önmagunkat,
ahogy elégünk a napon, ott,
távoli tájon

mostanra csend van már arra,
nincsen a szigeten semmi félelmetes,
alszanak a szigetlakók a déli pihen őidőben,
a halárusok is alszanak,
a pincérek is alszanak,
alszanak a nyaralók,
égett bőrük fájdalma is alszik,
alszanak a háztulajdonosok,
álmukban a másnapi bevételt számolgatják,
alszanak a prostituáltak,
testükben nyugszik az éjszaka örülete,
alszanak a zenészek,
alszanak a szépfiúk,
a drogárusok is alszanak,
és alszik mind, akinek kezéhez tisztaság tapad

tizenöt éve már, hogy arrafelé jártam,
úgy elmúlt minden, mintha meg se történt volna,
látom magam,
ahogy a parton rohanok végig negyven fokban,

ahogy tintahalat eszem egy kisvendéglőben,
egy nagy teret látok, csupa kő az a tér,
csupa fehérség,
egy hajóállomást látok,
ahol valaki táblával a kezében rám vár,
és együtt vagyok azokkal, akikkel együtt voltam,
akikkel már nem vagyok együtt

onnan, a szigetről, egy kisvárosba utaztam akkor,
kedélyes rosszarcú emberek vettek körül a hajón,
a vonaton,
féltettem azokat, akikkel együtt voltam,
akikre nem tudtam vigyázni akkoriban

bejártam az egész délvidéket,
gyönyörű hegyeket láttam,
félelmetes völgyekkel tarkított magaslatokat,
kopasz, pusztuló, sziklás hegyeket láttam,
lecsupaszított hegyoldalakat,
meg szegénységet is láttam

aztán meg háború is volt
arrafelé, fegyveresek
járkáltak ott, a tengerparton,
és a fehéren izzó kövek
között törölgették
verejtékező homlokukat

csupa fehérség hvar szigetén,
a napfény, mint a fehéren izzó
magnézium

messze-messze délen,
ott lent, a szigeten,
ma is várnak rám
az ottlakók:
ellustult és mégis nyugtalan,
zavaros szemű férfiak

Balázs János: Lakótelepi házak (olaj, vászon, 66x76 cm)

IKREK

Romos kikötőhöz közel
öngyilkosjelölt ikrek teherhajója
horgonyt vetett az Adrián

miután az ikrek a partra eveztek
egyiküket
a helybeliek szitává kövezték

a másik iker
újra hajóra szállt
és a rakománnyal együtt felgyújtotta magát

RENDEZŐPRÓBA

megint eldönthetetlen,
ki hova feküdjön, ki hova ne
anyám apám mellett kényelmesen
elférhetne, feje alá mindkettő
párnát púpoz, kanálban cukor,
nézni rossz, milyen édes, ahogy
csordulnak túl, mintha csordulnának,
szájuk széléről jóízű nyál csurog
a lepedőkre, nem törlik le,
direkt horkolnak versenyt, akkor
is, ha ébren, sőt igazán akkor,
kitartó küzdelmükben döntőbíró
nincsen, anyám néha magától
hagyja abba, levegőt vesz vagy
másodpercenként szalad
vécére, apám zárja le
a vitát, győztesként, a fotelban
kuporog, anyám combja
helyett csupán a határtalan
sötétségbe kapaszkodhat,
sápadt szobasarkot radíroz
– elveszítette.

PASSIÓ

Fázós napokra következett
a nagy meleg,
mintha szenvedésed
ünnepelte volna a hirtelen
jött kikelet
pedig felettünk hússal-
borral múlt el a péntek
és épphogy csak megkerültük
a poros templomkertet,
Simon is csak méregeti a
sok hétköznapi keresztet
és tiltott szerelmek
tüze világítja meg
elgémberedett
végeinket...

Mi már meghalni sem tudunk.
Mondd, érdemes volt értünk
elmenned?
Beteljesednek
évről-évre az Írások, baljóslatú
vének fürkészhetetlen tudománya.
Fogynak az igazak, miközben teny eredbe
marnak a rozsdás szögek,
tarkódat nyirkos deszkának feszítéd
mellkasod egyre ritkábban süllyed
aztán az utolsó lehelet...

Magunkra maradunk három
örökbe nyúló napra.

2000. április 26.

IX. ÉNEK
A BEFAGYOTT KÚTBAN

1
Az egy forog, mint az örvény.
Csakhogy épp ellentétesen a
Föld futásával. Ez azért tör-
ténik, mert a túlvilágon járunk,
ahol minden fordítva van.

Azért forog, hogy fordítva
legyen? – Nem, azért forog
fordítva, mert a valóság
színéről átkerültünk a

visszájára. - De az még mindig
kettő. - És itt van az a pont,
ahol magába nyeli őket

az egy. A fekete örvény.
A forgása lassú, amilyen lassan

kövek gördülnek fölfelé a lejtőn.

2
Švejk állt a leomlott
hídnál, beledobott az
örvénybe egy cigarettacsikket.
Hát igen, a csatát megnyertük.
Nem, a csata nyert meg minket,

pontosított Heidegger. Itt
minden fordítva forog,
de nincs fordítva. A szavak
párokban tolakodnak az egy

felé. Azzal, amit jelentnek,
és amit nem jelentnek, bele-
simulnak az egybe, nem külön-

böznek a többitől. És tudod
mi az, amit mindegyik jelent?

Igen. – De itt ki ne mondjad!

3

Van-e arra külön szó, amit
minden más szó együtt jelent?
Ez itt a meg nem mutatkozás
helye. Üres, mint egy száraz
kút. De vízbe vájták. Örvény.

Kéne még háromnak lenni
belőle, okvetetlenkedett Švejk.
De csak egy van, mondta
Heidegger. Átveszem a vezetést.

Akkor én nem mehetnék vissza?
Dehogynem. Csakhogy az is
erre van. Itt az önmaga

eltűnik a másban. – Tehát
belőlünk csak egy ember marad?

Mért, most hányan vagyunk?

4

A filozófiából, mint egy felvágott
hasból a kéjgyilkos, mindent
kivenni. A hosszú és bűdös belek
kötnek legjobban a valósághoz.
A gyomor a tudományosság

barlangja. A máj a dolgokra
rátelepülő hagyomány. A vese
az átmosott, eltűnt hagyomány.
A hashártya a sok teleírt

papír. A tüdő lyukacsos és
puha metafizika. A szív a hiába-
való indulat. Az én-jelenlét.

Üresnek lenni, hogy a gondolkodás
gondolkodjon bennem

a kitépett lép, hasnyálmirigy helyén.

5

Ez a kút sötét. És mintha
inkább fölfele vinne. Az egy:
út a semmihez és a mindenhez.
Ádámhoz, akibe visszateszik
a kivágott bordát, és a

világvége öreg Évájához,
aki egyetlen vasgolyóvá
tapasztja a világot, és
beleharap. De a világvége

már rég elkezdődött. Itt vannak
a harapásnyomok a kút nyakán.
És fent a teremtés, mint a

varrótűk bálja. Ahol a befűzött
cérnák egymásba gabalyodnak.

Valaki a kígyóra újra lábat varr.

6

Öltözz jól fel. Lent nagyon
hideg van. Ott tárolja
a világvégét az, aki felrob-
bantotta a semmit, jóságos
merénylő, és az időt, mint

egy átvágott gátat, belenyitotta
a nemlétezőbe. Jót akart, de
ide nem jár le. Itt még a
legdühösebb angyalai is

összefagynak. Nézd azt a kút
falában. Agyara karnyi
vastag. A szájából tűz dől,

de az is pirosan belefagyott
a jégbe. A sötétség, mint

egy bádoglep, a hidegbe zuhan.

7

Nézz ide, a vízen járok!
Fölfele méysz, mint a léggömb.
Lefelé gurulsz, mint a kőgolyó.
Előre tartok, mint a lövedék.
Kár erről vitatkozni.

Nincsenek a nyomaid a vízen.
Csak a víz ugrott szét
a nyomaim alatt. Össze lehetne
gyűjteni őket, mint a kagylóhéjat,

és finom porrá törni.
Különben te is a vízen jársz.
Repülők, lövedék, kőgolyó.

Nyomaim terítők a világvége vitrinén.
A lehetetlen csipkéit lopkodom,

de szeretnék túladni a gyűjteményemen.

8

Nem vízen jársz, hanem
a befagyott vízben gázolsz.
Nem gázolsz, hanem megállsz
a jég tükre alatt.

Egy pillanatra! A semmi
villanósötéttel exponál.
De nem látszol a felvételen,

eltakar a tükör, melybe
rossz felől néztél bele.

9

A párhuzamos falu kút
szűkebb lett. Ebből Martin
arra következtetett, hogy vagy
a végtelenhez közelednek,
vagy ő lesz egyre nagyobb.

A végtelenhez közeledve
tehát megnövekszünk? Minél
messzebb van valami, annál
nagyobb. De ha ő egyre

nagyobb lesz, akkor egyre
messzebb van magától. Igyekezett
egyre gyorsabban mászni.

De sem előtte, sem mögötte,
sem Švejk, sem saját maga.

Talán nem is erre indultunk?

10

Dante kéne ide. Vagy
Vergilius. És méghogy
én veszem át a vezetést?
Vagy Platón. Vagy egyet
gyúrni a háromból?

De akkor milyen nyelven
beszélnének? Talán valami
ősnyelven, amit még a
neandervölgyi ember

beszélt. A nyelv: saját
tevékenységünknek tudjuk
és bízunk benne. És hármuk

műve: A lakoma – leölt mamut.
Az eposz – menekülés a medve elől.

A komédia – tánc egy rabn ővel.

11

A megrohant és leigázott törzs tagjai nagyrészt már nem élnek. Csontjaik lerágva, tüzük ellopva. De ezt a fiatal, meglepően szőrtelen nőt, akinek

hat ujj van a kezén, senki se meri megölni. Hetek óta táncol a tűz körül. Aludni még nem látták. Pár harcos

mindig hozzásegődik. Nem utasítja el a közeledést, párzás közben is táncol. Nem eszik,

csak levegőt. Nem iszik, csak sötétet. Nem lélegzik, csak tüzet.

Tánc közben szüli meg nyomorék gyereket.

12

A gyerek gyorsan nő. Elfalaztatja a barlang kijáratát. Gátat épít a patakba, vizét visszafordítja a mélybe. Sose nézi anyja táncát.

Az egyik járatban jég nő, mint a rák. A másikban tűz, mint a szélütés. A harmadikban állandó a huzat, mint a rossz belekben.

A negyedikben föld terem, mint a kiszáradt csontban. A pokol négy országa közül kettő elvész.

De a másik kettő igyekszik elfogni a túlvilágra tartó lelkeket,

és ítélet nélkül fogva tartani.

13

A haldokló létmódja a véget-érés. A világ kezdetén először a poklot kreálták. Korábban is voltak dolgok és állatok, de nem volt Isten,

aki saját képükre formálja őket. Nem volt lét, és így nem lehetett kérdést se fölteni róla. Előbb volt az idő, egy őseember tánca,

aztán lett a pokol. És a gonoszság megteremte a jót, mint túskebozót a madarat. A jó fekete gyümölcs,

a leve megfesti az ember ujját, tele van maggal. A születő létmódja

a kezdetbe vétel.

14

Heidegger magára hagyta magát a véget-érés és a kezdetbe vétel sziklái között. A fején világító sisak. A derekán kötél. A kezében kis csákány.

Ahová ereszkedik, talányos, ahová emelkedik, még neki is meglepetés. De legszívesebben nem mozdulna. Múljon el ez

a nem túl keserű pohár. Még ez az édes. Teljes sötétség. Lámpa se fogja. A falak

puhák. De átjárhatatlanok.

A mozdulatlanság, mint egy lift, Martint

az ördög arca elé emeli.

15

Talán az utolsó ördög.
Védett állat. Nem akar
már semmit. Se igazságos,
se jogtalan büntetést osztani.
Nem gondol a régi, rút időkre,

tetszik neki a rendbe tett
pokol. Tetszenek a kisikált
üstök. A kimeszelt üregek.
A villákat használat

közben kifőzik. Nincsenek
patanyomok az úton. Nincs
ördöggöpet a hivatalos

leveleken. A hideget szereti
jobban. Nincs sár. Lelkifurdalással

figyeli, mikor Martin elesik a jégen.

16

Erősebbnek kellett volna
lennem. Nagyobbnak. De
túl közel engedtem magamhoz
Istent. És a közelség kicsinyít.
Szerelem volt az köztünk

egyáltalán? És most ez szerelem?
Fogva tart, dolgoztat, nem
enged meghalni. A hal-
hatatlanságot úgy használja,

mint egy pisztolyt. Össze-vissza
lövöldöz vele, bankot
akar rabolni, pedig tudja,

üres a széf. Vagy épp azért?
A pokolban érdemi munkát már nem végeznek.

A mennyország bedolgozói vagyunk.

Kovács Karolina

KERESZTEZŐDÉSBEN

Pihenni lehet, amíg zöldre vált,
adott minden irány.
Hátrapillantva, még ott látod magad
jobbról, a Balkán-tábla alatt,
Sziveri mellett épp gyertyát tartasz,
és fentről vigyáznak rád a lopakodók.
Áram híján, szemetek világít egymásra,
kétoldalról a jövő vízumkényszere szorít,
de nem adod fel, a szembejövők szeme
már irigysárga.

VÉGÁLLOMÁS

Engem már kerülnek az alázatok.
Szívem mélyére zárva a gyalázatot
merengek fátyolharmatba
képzelt késő órákon át, hol vár
a villanó halálban, villanó magányba
végzett külön-hűlésként megélt
valóság, melynek homályán
végzem újrarahullásom,
ahol már a kéj csak a remény,
s én perverz megfeszülésemben
bizonyítom létem, s keresem,
kiket érdekelnek eredményeim,
szeszélyeim, s elégeim,
hogy kitisztuljon a lét,
ahol láthatom, miként forrnak
mellszőröd ájtatos ősz
szálai számra, mikor nem kell mondanunk:
bocsánat.

VAN EGY ÁLMOM

van egy álmom
mindig visszatér
és kristálytisztán látom
tágas kerthelyiség Pestbudán
az asztaloknál búsképű férfiak
ingujjra vetkezve kortyolják
az olajos ízű jó erős kávé
pipáznak sokféle édességből szemezgetnek
a sorok közt néma nők haladnak
egy vén kalandor egyikükre paskol
a hó nagy pelyhekben hullik
a forró barna lébe sisteregve fullad egy-egy pille
jégszem
a szőke hajkoronákra dérlepel rakódik
deli katonák lába sárgás hókásába himbál
napokig hetekig zajlik
zúg gyorsul fejemben a film
már nyakukig ér a fehér massa
mikor eszembe jut valami más
valami szebb kép

négy óra múlt
a lányka elment
bakancsnyoma szürke város
házsorok közt hömpölyög
száz csatorna szennylé
fájó kezeim pirosra dörzsölöm
s összebb húzom magam ha még lehet
négy óra elmúlt
párás leheletként száll el
száz gyilkos
indulat

A MASZK ALATT

Az őszi füst
kesernyés szagát
anyám hajába fújta
lásd, az alkonyat.
Félig-kész szavak
bennünk lapulnak
s markukba dörmögnek
a hallgatag fák.

Anyám haján
alszik a hajnal.
Ma nem kelt fel,
mint szokott.
Róla a színek
mind elsiettek,
a kihűlt helyek
úgy konganak.

Tűzön táncol már a lélek...
Virágzol hűtlenül, mint seb...
Elkészültél,
zsinórom szaggatod.

Üres kezed
csügged az ágyon.
Az idő elhagyott
– hűtlen barátod...
Ott csapong a tegnap,
hazug szárnya
hol simul, hol elhagy...
Szavak csukódnak
csoportban veszve

...benned a csendek
mind sebesek.
A maszk, mi lélegzik
helyetted
elfedi arcod
s én izzadok
a maszk alatt.

Nem jön a szó
és küzdesz érte.
A tudat a tűzön jár...
foszlányokban.
Sebzett árkokat
rejtész,
paplan a tegnap,
de az is elhagy.
Hagytad az időt
utána szállni,
mely rajtam is
úgy átgyalogolt
s most árnyékom
fekszik az úton.

DÉLI FÉLTEKÉN

tekintetem nyeli a bronzbarna arcokat
míg napbarnított orcám nem lesz
sorsukat tukmálják rám bennszülöttek
s nem kérik cserébe cigánysorsomat

őslakosok ütőerét mégsem érinthetem meg
kinyújtott kezem vakító fényt markol
hol ér véget az óceán s hol nyeli el az ég
sápadt kezemből arany homok pereg

terítsd mellém élted a homokba
mesélj csupaszín koralligetekről
elég kósza szellő vagy tétova ár
a természet élted lágyan nyaldossa

pereg ránk sugarak olvatag heve
lángalak parázs szeméről mesélj
hordjam testedre kagylónként a vizet
vagy merüljünk hús áttetsző tengerekbe

TRAVEL CHANNEL

bölcsen szétomló homok
benne a kő forog, forog
rajta hosszú barna kéz
nyugszik, sötéten
omló tekintete elréved,

ő nem a kőre néz.

csiszolatlan, fehér vászon
adja a komplex jelenet keretét
– speciális anyag –
évezredek technológiája
vasárnap délutáni
zapping,
torkos időmúlatás tárgya

ő nem nézi a követ.

itt kavar csupán
a felismerés:
'van benne valami misztikus'
kezünk mozdul finoman,
a távirányító felé néz

hosszú falak közt
elmentett file-ok.

magas házakban, magas ágyakon
magas minőségű monitorra
meredve majszolunk
egy trendy,
ízlésesen tálalt világot

Budapest, 2003. január 31.

RECITATIVO

Poharak szájáról a tompa
fényt, a lámpák sárga trapézait
este, férfiakat és nőket, a
pesti oldalt: eltettem örökre,

a mozdulatot, ahogy rézsút
felemelkedik az asztal túl-
felén, kézfogáshoz, s mint madarak
simulnak drótra, faághoz, ha-
joltunk rossz ital fölé, figyeltük

poharak száján a tompa
fényt, a lámpák sárga trapézait
este, férfiakat és nőket a
pesti oldalon,

s mint részeg éjszakán az értelem
kihuny, elmondom, míg ésszel
mondanom lehet: köszönöm, hogy
álmodni a sors nekem
benned készített fekhelyet.

VALÓSÁG-SHOW

Legyen köztük vízszerező,
káromkodni: záporos ő,
legyen zongorahangoló:
tölcsér-fülű, görnyedt manó,
legyen víg hentes, vérekes
szemű, kacagjon mélyeket,
furmányos szomszéd úr, aki
kutyádat majd megmérgezi,
szent énektanár, kit soha
nem bánt, hogy hamis kórusa,
fensőbbes nagyasszonyok,
kikből a kultúra potyog,
legyen ábécéslány, kerek,
kitől jól jön még egy szelet,
legyen könyvelőnő, aki
számládat tisztába teszi,
viccet mesélő haverok,
kikkel a sört gurigatod,
koldus, akitől röhejes
pénzért kis jószágot vehetsz,
legyen egy ház, hol mindegyik
békében meghúzódhatik,
vagy épp egymásnak ugranak,
feledve, hogy ők egy csapat,
és gyűlölködnek rémesen:
ez a ház a fejed legyen

ZSONGLÓR

Megállni fent, ez kell neki:
ne essen semmi meredeken.
És sehogy se. Épp csak legyen.

Most kéne beszólni neki,
hogya már tárgynak használ –
akkor legyek a labdád!

Hogy rontson, azt akarom.
De visszahúzódik az alkalom,
alkaron a véraláfutás.

L. Simon László

FELTŰNŐEN ELINDULT

feltűnően elindult valamerre

*

a háttérből figyeltem
meglestem
a táncát
bokája kecses ívét

egy pillanat alatt lett világhír ű
miként magam is
nyüzsögtek körülöttünk a paparazzik
sosem értettem
miért érdekes egy tudós magánélete
akit csak a hosszúszárnyú bálnák
titokzatos éneke érdekel

a környéken laktam
a háttérből letölthető keretek között
életmódkutatással foglalkoztam
a himalája óriásait tanulmányoztam
ők lopták el az ég egy darabját
a kasmíri kék zafír alapanyagát

indiába költöztem
a maharadzsa kincstárnoka
és udvari ékszerésze lettem
muzulmán vallásom miatt
azonban korán elüldöztek
titkos zafírgyűjteményem
egy denevérbarlangba rejtettem
ahol mindent fél méteres ürülék borított

új munkahelyemen
halottak feltámasztását kíséreltem meg
múmiákat klónoztunk
áldozatokat mutattunk be

új hadseregem 540 ezer főt számlált
katonáim sokáig kitartottak mellettem
először akkor csalódtak bennem
mikor nem fogott rajtam sem a golyó
sem a kard
halhatatlanságomat nem tudtam titkolni
s rejtett kincsem híre
katonai kudarcomhoz vezetett

a háború beszüntetéséért harcoltam
inkognitóban a békéért küzdők táborához sodródtam
statáriumot állítottunk fel
személyes kivégzőosztagom elé küldtem mindenkit
aki elutasította a béke lehetőségét
közben megnősültem
hét fiam született egyszerre

termékenységünk lelki örömet
okozott családi környezetünknek
de én csak a fürdetést élveztem
azt a disznóvágáshoz hasonló rituálét
ahogy a kellékeket sorba raktuk a pelenkázón
miként a késeket és a bárdokat a teknők mellett

megjártam a polgárháborút
lebombázott házak sorát
és szétégett emberek tömegét láttam
egy elnyűtt kabátban jártam a várost
tetteimet életemben először
határozottan a sötét erők irányították
élet és halál között lebegtem
ami adottságaimat tekintve
kegyelmi állapotnak tűnt

valaki csinált egy fényképet rólam
egy dagerrotípiát
mindmáig ez az egyetlen hiteles portrém
ez látható minden iskola falán
tankönyvben
és templomban

fekete inget húztam a barnára
politikailag korrekt eszméket hirdettem
újra elnyertem a tömegek kegyét
anyám ekkor lett öngyilkos
kitaszított
elkárhozott lelke figyelmeztetett
ideológiáim ürességére
az ideológia fölöslegességére
az erkölcs
az erkölcsből fakadó általános értékrend fontosságára
isten nagyságára
a szélsőséges körülmények túlélésének lehetőségeire
a jövő kiszámíthatatlanságára

ebben az időben állandóan bőrcsizmát viseltem
szolgáimat nyakukra kötött láncon vezették elém
titokban félttem és szégyenkeztem
ugyanakkor a félelem és a szégyen örömmel töltött el
hogy mégsem váltam teljesen gátlástalanná

hosszú és nehéz volt ez az út
de tévelygéseim után újra megtaláltam
a helyes irányt

*

ma este tojásos rántottát tett elém a nejem
tegnap nokedlit ettem
minden íz anyámra emlékeztet
az is
ami nem hasonlít semmire

Balázs János: A jövő világ urai (olaj, vászon, 62x71 cm)

FÉLREÉRTESZ MINT...

félreértesz mint nagy tudósok a viccet
a ne haragudjat a nem lehetre kár
a borból egykor így csináltak vizet
de akkor ott még minden helyreállt

igaz egy szűken mért galád kis id őre
de itt most rögtön mohón végleg változott
gárdánk halvány véltnek hitt el őnye
hirtelen csúfos hátrányba csapott

át meg át rendezek egyfolytában hidd el
csak tervezet és helyzetek terén
mérek várok kezemben kilinccsel

készen mindenesetre hisz ismersz mer' én
így vagyok vágva vésve beégve
más mondatok elvárt de nem jöv ő helyén

MULATSÁG UTÁN

Fekete vonaton utaztam az éjjel,
senki sincs, illat sincs, hol vagytok, mért hagytok?
Feketén robogó fekete lobogó,
fekete lobogón utaztam az éjjel.

Őrült robogása száz ló dobogása,
odvas fogaikkal meg akarnak enni.
Növényevő állat, nem élhet az mással,
legelők zöld vérű, zöld húsú fiával.

Kéményének bűze cigaretta füstje,
elborítja arcom, könny szökik szemembe.
Olyan, mintha sírnék, adj bort, hadd mosom ki!
Borban a vígasság, lemossa a könnyet.

Bor a fűtőanyag, az hajtja előre,
túl gyorsan zakatol, végy vissza bel őle!
Veszek még, ha kéred, hajtsd fel, szól az ének,
táncolj, édes testvér! Kik vagytok? Elhagytok.

Tovaszállt az éjjel, elhalkult az ének,
gördül ki a mozdony, záródik az ajtó.
Én vagyok, bent vagyok, hogyan meneküljek,
fekete vonatból élve kikerüljek?

Amerre csak szállunk, letörnek az ágak,
fűzfavessző hajlik, csöndes tóba hullik.
Szürke hullámok közt, fagyott hínár alatt
sötét iszap rejti a régvolt ágakat.

A kerek mezőkön acél füvek nőnek,
vasparipa legel füvet a mezőben,
fémszínű gyomrába bezártam magamat.
Várj csendben a mélyben, kint úgysem hallanak!

A folyó kiöntött, görgeti a rönköt,
rozsdá fog a fémen, tompul a kés éle.
Kinyílik az ablak, fény tör a homályba,
friss levegő ömlik a dohos szobába.

Elfoszlik a kárpit, megnyílnak a rések,
szétfolyó vasfallal olvadnak a gépek.
Egy könnyű szél kel a nyári dombok alján,
s elfújja a mámort, mint hajnal az álmot.

Zsávolya Zoltán

HA NINCS IS ÍGY...

Tudja, Akinek

Balfék: az Irodalom – „visszavár”!
Nem is taszajtott ki soha...
Áskálódásodnak hát nincs oka.
Jajj, litterátus Escobar

ne legyél, kérlek; oly sivár
a sértődöttet játszanod!
Kokainbárós élv-tanod
ne nyögje elmélészi vár,

mely könnyűségtől reng, ropog
s leomlik végül (mert üres).
Mardos netán mérges topor-

tyánféreg? Húzz, ügess
el tőle *erdélyiilt** fokon. –
HA NINCS IS ÍGY IS ÍGY VAN EZ.

* Vö.: „Martinuzziak kora jött újra.”

Kiscseri Mihály

CSOKONAI MINDENNAPJAIBÓL

I. Thanatosz demonstrátora

Halott után – e világért spion – kutakodsz
 (gyászbeszéd harmadnapra!) él ők körében;
Lelket – otthon – találsz helyette a
 halálraváltak lélegzetvételében.

Nyúlsz kínált borodért:
 sose tudod meg, kiért nyeled, mint
 érintett titkos szeret ő a könnyet,
Bámész tömegben, lakodalmas menet közeledtén.

II. Megfutas közben

Ezúttal se – ma se! – akartam
 látni
az elhunyt viaszkezét-arcát.

Begyűjtöttem már napokkal
 előbb
ki volt-lehetett, ami maradt.

Hogy jó ember, a legjobb
 talán
„nekünk – biztosan – a leg...”

Az üres bal nadrágszárra
 tévedt
– okkal?, véletlen? – tekintetem.

Laffogott bennem a fantom
 fájdalom.
Ami még hiányzott: ráleltem.

Csak az a..., az a...
 kimeredő,
következetesen továbbnöv ő orrlikszörzet –

ABSZURD

Apámnak is inkább a szerelmet kellett volna
megfojtania anyám helyett,
addig szorongatni, míg utolsót nem rándul,
majd kicipelni az emlékezet erkélyére,
és a mélybe vetni,
egy darabig nézni még,
ahogy körülállják, megbökdösik, ment őt hívnak,
aztán becsukni ajtót, ablakot,
és Mozartot hallgatni,
egész a csengetésig.

A MEGFAGYOTT SZERETŐ

Alszik. Barna volt.
Visszatérő mozgás: sóhajt.
Ráncos gyermekarc, befejezetlen.

Bámul rám szénanyoszolyájáról,
vörösen és szárazon.

Október elején „járok”. Esik.
Mind több az alvástanan éjszaka,
mind kevesebb a napfény.
A levegőben ritkul a füst, egyre több
az ismétlődés.

Falevelek kavarnognak a magasban.
Por. Egy szokatlan dallam
úszik a távolban, csillog;
talán kék, talán,
ha jobban meggondolom, egyre
ugyanaz a ritmus.

Az asztalon fénykép,
lehelletek, arany alsóruhák; egy
bevágott köröm emléke, s egy másik
lábfej, rajta a néma ezüstben
keresztülsétáló hold.

Fehér tekintet metszi végig
az ég fekete vásznát.
Aláhull, könnyű vízcsepp a nyolcadikról.
Két év telt el.
Mondják, fájdalomtalanul.

NEM BIZONYÍTHATÓ

Rátalálni már nem tudok,
kárba vesztek a lábnyomok.
Égig nőök, mint évekig
szívben érlelt halk gyűlölet,
végezetül még eljutok
kertem mögé, akár a kés,
vagy fájdalom a kés helyett

Hiába a vésett törzsek,
estémbe álmok törtek,
bár már fogyó rémülettel
váltok szót az árnyal, aki
ablakomon bekönyököl,
és meséli, hogy valaki
ólálkodik házam körül

Látható kárt nem okozott
csak kertembe ködöt hozott,
csak hullanak madaraim,
csak lovaim vesztek oda
és almáim húsa aszott.
Történhetett véletlenül,
erőszaknak nincsen nyoma,
csak egy kés a kertem mögött
és egy árny, ki bekönyökölt,
hogy rigóim mind temetetlen,
kertem összes szép virága
átvált szürke szuvas színre.
Csak a napfény sárga sávja
keskenyebb és szűrőbb egyre

ASDF JKLÉ

as
ha főlegyenésednék

piy
egykedvűen pengethetném a villanypózna húrjait vagy

jkl
csöndben elvehetnék egy füstkarikát a mindenségből

égh
lehetséges

á
gubbasztok
egy sehonnansékhová lépcső sor tetszőleges fokán

oóú
ha hátranéznék

öüő
láthatnám a szokásoská vaskosodott rossz mozdulataim
szegélyezte szűkülő utat

mün
próbálgatom ha előre néznék

wbc
láthatnám a szokásokká vaskosodott rossz mozdulataim
szegélyezte szűkülő utat

qux
nem jön ki semmi ha oldalt néznék

df
láthatnám a szokásokká vaskosodott rossz mozdulataim
szegélyezte szűkülő utat

ier
rakosgatom
a magány harmincöt követ

VALAMI INDOKLÁS FÉLE

nem is tudom miért csinálom ezt Kedves
ezt az írást magának de előbb-utóbb majd csak
elmondom
talán a bizonytalanság talán a bizonyosság hajt
újra meg újra a rátalálni vágyás
ha nem magamra hát magára
kellenek a foghatatlanul valós dolgok
mikor minden egy irányba húz
legföljebb néha megáll mint jó söröslő
kocsma előtt megáll és vár és rám vár
s még azt is döntöm el hogy visszazálok
vagy nem de ez mondhatni már determinált
vagy így vagy úgy angolna-valóság
s ha semmi sem vágyik az alkalmazkodásra
jól van ez is ne legyen közép más
ne kelljen az igazodás a fővetés
legyek én a mondó s maga Kedve
a mindig megszólított ki vonzza a szót a sort
kizárólagosságra törekszik
és azt mondja mi eddig volt nem volt semmi
mi utána van nem más csak lenne-lesz
mi létezik az kocsma söröslő
részeg kocsis a bakon

Sárándi József

JÁMBOR ÓHAJ
(részlet a *Sírversek a porban című ciklusból*)

Mostanában gyakran gondolok
a temetőre s a cúgos hullaházra
hol éjjelente kóbor macskák
lakmároznak a tetemekből

Próbálom kihagyni a bitangoló páriákat
odázva költözésem a káposztáskertbe

Felellenségeim irgalmazzatok!

TENYEREMBE VESZEM...

*(Konklúzió. Avagy jótanítás
kocsmaasztalnál hengegő férfitársaimnak.)*

Nem tudom, más hogy van vele,
de nekem
hajnali szeretkezés után
mindig csomós a nyál a számban.

Elnézem, ahogy
mellettem fekszik elégedetten,
félíg lehunyt szeméből
csillagokat sziporkázva rám.

Ilyenkor úgy érzem,
köpni kéne,
és hagyni a francba
az egészet.
De felrémlik bennem
apám, anyám...

Így hát vállgödrébe
fészkelem magam,
tenyerembe veszem
duzzadt mellét –

végül is
oly mindegy már
az én koromban,
hogy mikor
és ki mellett
hajt csírat belőlem
a beletörődés
és a nem-lét.

ÖNKÉNTESEKET TOBOROZ A HAJNAL

Azonosításra vársz rosszkor és rossz helyen könyörögsz
egyre szürkébbek a tömbházak száraz virágok alszanak
repedező vázában legyintésedtől semmi nem változik
legfeljebb az ablakban elmaszatolt alak fagyott arca rándul
öklök hadonásznak megvan a válasz itthon vagyok

szándékosan szabályosan kopog az eső a kockaköveken
indulni kellene önkénteseket toboroz a hajnal megyek
Albert Camus is velem jön taposóaknákat kerülgetünk
dolce vita reggelre lábaink elkopnak megismételhetjük
hétköznapi csatáinkat fogunkhoz kristálypohár koccan

merőben más szemszögben értékelnénk az egészet hullámzó
csípőd árnyékában szokványos lenne tagadhatatlan de ki gondol
erre utóvédharcok közepette pulzusod lüktet tömeg közepén
különösen szeretkezne az ember hogy átvészelve a magányt
látod ennyire egyszerűen túlélni néhány pillanatot virrad

hamuszürke arcok jönnek szembe ismerősként emelik
meg kormos sapkájukat a házak elköszönnek felsebzi
hátsád egy zuhanó madár csőre vigasztalanul sajog így telnek
napjaink felrázod kővel megrakott párnád kielégülten lefordul
rólad a sötét szinte pirkad kezdődik megint zuhanó idő

MAGAM MENTSÉGÉRE

a forgás ama dátumába értem,
hogy ami nem hajlik, az törjön is el;
ahol él a kék szín, szűrös szemmel, és ahol rokonai,
a vég nélkül munkált illetan.

felelőtlen mozdulatok, vértelen sok harc;
s az én háborúságom szakadatlan,
nem tágitok semerre, nem is kívánok,
hisz ha kínom édes, a halál számtalanszor ilyen édes.

szerelmes voltam egy életbe,
mikor mindannyi mennyből vágy esőzik,
és szarrá kalapálja az embert,
ami volt, és ami nem lehet soha.

akkor is, ha életem tart örökké,
legyen ez az én tavaszi futásom;
belényugodtam, viselem örökké,
szerelmes voltam egy életbe.

mire meglenne valami, én unok rá. vagy mégsem?
nem nagyon akarok többé hátranézni.
szerelmes voltam egy életbe,
de már soha; sohamár.

megtettem minden tőlem telhetőt,
szerelmes voltam egy életbe,
de előfordul, hogy kevés az a minden,
ami egy embertől kitelik.

Balázs János: Házarcok koponyákkal (olaj, vászon, 61x67 cm)

MINT AHOGYAN KÉT FEJ...

Mint ahogyan két fej összehajol,
csillámló füvek zengenek,
zsibong a boly,
rá kis ágat tesznek keresztbe, nézik,
hogyan tolong, próbál, áll meg, s tovább halad,
keres, néz, szimatol,
külön-külön, de együtt sereg,
mint egy maroknyi fény,
s kit ujjadon futtatsz, kit csak figyelsz,
el is felejtéd őket,
mégis törődsz mindegyikkel,
azt, hiszem, hogy én
így vagyok veled,
mint eleven tekintet,
s hogy nem is tudom, melyik vagy te és én melyik vagyok,
hogy te zsibongsz, tolongsz, megállsz, szaladsz,
vagy én kutakodom,
vagy nem is,
de látnak minket?

Mint ahogyan két fej összehajol,
Ki talált ki, vagy kik találtak ki minket,
Hogy lehet ilyen összekapcsolódó két tekintet,
Mintha még soha, sehol, semmikor...?

Horkay Hörcher Ferenc

GONDOLATOK A HUSZADIK SZÁZADRÓL

Vörösmarty-parafrázis

Első hang: *Téli éj.* Lepusztult. Vidék ez, amerre ellátsz,
se fák, se bokrok, száraz hideg töri meg
az élők ellenállását. A föld megfagyott.
Az élők lármája elhalt. Csak az Idő kereke
zakatol tovább. Távoli tájakon tompa dübörgés.
A fegyintézet örök őre újabb körére indul.

Második hang: Ez itt a Láger. Fogoly vagy, szökésre
nincs esélyed. Hová tűnhetnél el az
őrtorony körbesöprő fénye előtt? Emlékek
foglya vagy. Ami legjobban hiányzik,
arra a Szeretet túl nagy szó. Szíved
kamrájában pislákoló fény: *angyal érzelem.*
A túlélésért verssorokat mondasz fel magadban.

Harmadik hang: A foglyoknak szavai sincsenek. Az ember
a Pusztulás kézjegyét silabizálja, de az Írás
olvashatatlan. A foglyok némán hordják
horpadt mellkasukat, csontsovány végtagjaikat.
Lélegzésük kapkodó, zihálnak. Hibát hibára
halmoznak. Testvérek a bűnben, egymást se
kímélték, most együtt egymásért vezekelnek.

Negyedik hang: *Szagáról ismerem meg az állatember
minden bűneit.* Aki él, vétkezik. Pedig
a Bűn sűrű, sötét éjszaka, csapda,
a Bűn magánzárka, rideg börtöncella,
bezár, magába ölel, felfal.
Honnét és hová menekül a fogolycsapat,
*Ixeion böszült vihartól űzött kerekén
örvény nyomorban, vég nélkül kerengők?*

-
- Ötödik hang:* Mindig ugyanaz történik, ugyanúgy.
A múltból nem tanulnak. *Hamis bírákat*
választanak, *zsarnokokat* támasztanak
maguk közül. *Irtózatosságság mindenütt.*
Egy tál lencséért odadobják elsőszülötti
kiváltságaikat. Valóra váltják legvadabb
vágyaikat, ledöntik az utolsó tabukat.
- Hatodik hang:* Az ember bosszúálló állat: nem képes
megbocsájtani *tévedt, sujtott embertársának.*
A nemzet legjobbjait áldozza fel értelmetlen
háborúiban: legyenek *népboldogító eszmék*
vértanúi. Felbátorodott vámszedőink *az*
isten képét szíjjal ostromozzák. A templomban
idegen isteneknek áldoznak fiatal úszót.
Hová menekül ez az eltévedt, szomorú faj?
- Hetedik hang:* *Ember vagyunk, a föld s az ég fia.*
Nélkülünk e Táj lakatlan, az Idő
céltalan. A múlt hordaléka lassan
könyvek lapjain gyűlik fel, közös
képzeletünkben nemzetté áll össze az,
ami századok óta zajlik, hull, összecsap.
Földtörténeti korszakokkal tagoljuk
történetét néhány egymást követő, tétován
tévelygő nemzedéknek. Napra nap,
viseljük lemoshatatlan identitásunkat.

Horgas Béla

A KÖLCSÖN KAPOTT HEGEDŰ

egy másik este Heifetz hegedül és tíz meg tíz
ujjbegyedig fut megbizserget befejezetlen életrajzi regény
a kölcsön kapott hegedű apád állomásfőnök barátjától
tokja szétesett kimustrált klottgatyából varrt anyád zsákot jól mutatott
a fakazetta mellett iskolából jövet Kadarkúton '50-ben kővel bélelt hógolyó
zúzta be

a hegedű hátát s most mégis mintha azzal játszana itt H.
mintha te volnál az én vagyok tizenkét éves hatvanhárom
szól a hangszer érzelmes fájdalmait minduntalan kibeszél ő magába fojtott
félelmeit a sötétségtől eljátszó istenség hajtogatja időtlén panaszait húrjain
és nincs benne semmi meglepő hogy bénán előrebukva-meredve lesnéd
most mi következik mert tudod várod és valóban az s ha mégis van
kiszámíthatatlan ha a kölcsön kapott s fekete rongyban beszakadt háttal
örökre elnémuló hegedű századszorra föltámadó történetében
mint egy légvételeidet visszaszorító versmondattal hasítékán át
újra bekövetkezik ha képes megtörténni megint
hát azért csak mert itt és ma este következik be: hozzáadódva él
s minden múltat megrezdítve mint fordított ősrobbanás visszahullámzó a
kezdetig
s a november estének így ad ésszel mérhetetlen egy hajtűkanyarral mégis
odarántott távlatot hogy ráhangolódva álom-hulltáig találgass tákolj
feltételezéseket

Tandori Dezső

ANTICHAIKUS APOLGÁRPUKKASZT ORZÓ

(Az *Archaikus Apornó-Torzó* szolid változata)

In mem. R.M.R.

Für Vass Tibi

(*ad notam: „Előzuhany kötelező”, Bereki I. T., Berekfürdő, 2002*)

Nem ismerhettük hallatlan lábfejét,
melyet megmosott minden szent időben
egyszer, és bütykeihez kegy- és vegyszer
nem tapadt, de pattintván levetette
magáról a fuszeklit és a rút sarut.

Nem ismerhettük dús visszereit,
sípcontja velejét, s kiket ebből
nemzett, fényes térdeit, melyeken
kiterítve a rossz-művészfiúkat-lányokat
üdvözülten fenekelte a jóra.

Nem ismerhettük, hányra áll az óra
két combja tövén, e közön, hol közöny
sosem honolt, és dús bozontja
felett hol gyúródeszka-kemény volt a has,
hol lógó, csípő-csupázó pocak.

Nem ismerhettük márvány mellkasát, mely
méhbozontként is bodorodva felleg-
dudorgott, és vállán akár ha helynek
kínálkozott volna megannyi bolygó számára
a só-, bors-, paprikatartó iszonyú csontok ölén.

Nem ismerhettük kidudorodó art-erekkel
jeleskedő nyakát, melyről a kötelek
– lásd lábfejről saruk – csak úgy
szálltak el, és a fentebbieket sem
tiló vitte a Nagy Ismeretlenek Ántizatóba.

S bizony, itt kell szót ejtenünk róla,
hogyan roppant feje az egyetlen, melyet
ismertünk. Messziségekbe szegez ődó,
reménynek ellene-szegülő éles állát,
e fantomasit, száját, e fanturgatót,

orrát, e megpurgatott fintorgatót,
felfútt pofáját, mely mint két kis valag
durcája, válaszolgatott a pufók keruboknak,
szemét, mely szilvakék volt és tikfaeres,
szemöldökét, mely verdesett szelekben,

két fülét, mely zubolyian számárlott,
űrséták hangjait őrzé, és homlokát,
melynek szűkén szűkre lecsalt fáskosarak
révén szerezhető, elfröccsözendő plusz-
borravalók gondolata einsteinzett.

S ismerhettük boltos koponyáját, a fejtet őt,
hol koszorúkra támaszkodva a Semmi
tetőzött, Himalájánál magasabban,
koponyája boltját, igen, mit levitt
megannyi istenadta terv és gondolat,

lerepítette, mint egy anatómiai lecke
alapelemét, igen, a koponyatet őt,
ismertük, tudtuk, hullt maga elé,
hulltak belé esők, de mikor vett lábvizet ő!
S innét kezdhetjük bütykeivel újra...

Ő jár velünk örök kört, soha nem múltot,
legföljebb a polgár olykor nem pukkan,
s a művész jobban teszi, ha meg se mukkan,
ha vén, hát abban bízik, hogy e világban már
keveset kell néki, ha fiatal, hát az maga egy világ még.

U – U – U – U – U – U – U – U – U – U – U – U – U –
„De bármint övezzenek anyaszülten,
előzuhanj! – kötelez ő e Körben.”

Kukorelly Endre

VALAMIT LEPECSÉTELTE AKKOR AZ A SZENT

Egy jókora, elhagyatott állomásépület.
Túl nagyra tervezték. A homlokzat fölött
az állomás neve, néhány betű hiányzik.
Az ablakok befalazva. A pénztár rácsai

mögött nyers téglafal. Itt fontoskodtak egykor
eladók, állt a korlátok között sorban a nép.
Málló falak, alul, amíg fölérsz, körben
ügyetlen irka-firka, piros, fekete.

It benn, emlékszem, ült egy kalauz.
Vagy jegykiadó. Ült egy vasutas este
a sárga íróasztal-lámpafényben. És vettél
végig egy kiegészítő jegyet 7.50-ért.

Valamit lepecsételt akkor az a szent-
istvántelepi vasutas. Beírt egy könyvbe.
telefonált, állítgatta talán a szemafor.
Volt szemafor. Volt szúnyog is. Nyár közepi

nagyon erős tücsökzaj. Mentek be
a szüleim, utaztak Budapestre.
Köszön neki az apám, vesz két kiegészítő jegyet
végig. Vasárnap este van. Mondom, van vége is.

SZÉP CSERNELYI CSALÁDTÖRTÉNET

Ha tudnék valamit a rokonaimról,
legalább pár mondatnyi kincset,
hogy mikor és honnan jöttek ide,
vagy hogy itt nőttek ki a földből,

ha csak egy-két dolgot megtudhatnék róluk,
hogy könnyű volt-e nekik ez az élet,
vagy csak annyit, hogy merre áll a házuk,
hogy nevezték magukban a feleségüket,

hogy hívták a gyerekük és az unokájuk,
tudtak-e apámról, anyámról, rólam,
gondoltak-e egyedül maradt nagyanyámra,
ha ő nem is gondolt soha rájuk,

és hogy mért szakadtunk el a nagy családtól,
ki kezdte el az egészet, és mért,
min veszték össze, a kis, rozoga házon,
vagy a talpalatnyi, szétszabdalt földeken,

vagy csak, amire apám is, én is hajlamosak vagyunk,
egyszer csak nem szóltak, nem üzentek többet,
a kapuból is bementek, ha meglátták egymást,
és csak egyszer mondták a gyereküknek, hogy az is rokon,

de már nem dolgoztak együtt a tavaszon és az ősszel,
a bányába is másképp jártak aztán,
s valahogy elhitték, hogy rosszba lettek,
és békülni egyik sem akart, mert nem ő volt a vétkes,

hogy távolodtak el azok a rokonok,
a világnak melyik szegletébe mentek,
miért bújtak el egymás elől a vének,
csak hogy köszönni se kelljen,

ha tudnék legalább néhány szónyi kincset,
neveket, városokat –
de nekem nem maradt ebből az ágból semmi,
csak elvarratlan rokoni szálak, ismeretlen családtagok.

Balázs János: Pécskődombi viskók kék színben (olaj, vászon, 63×76 cm)

PORHÓ SZITÁL

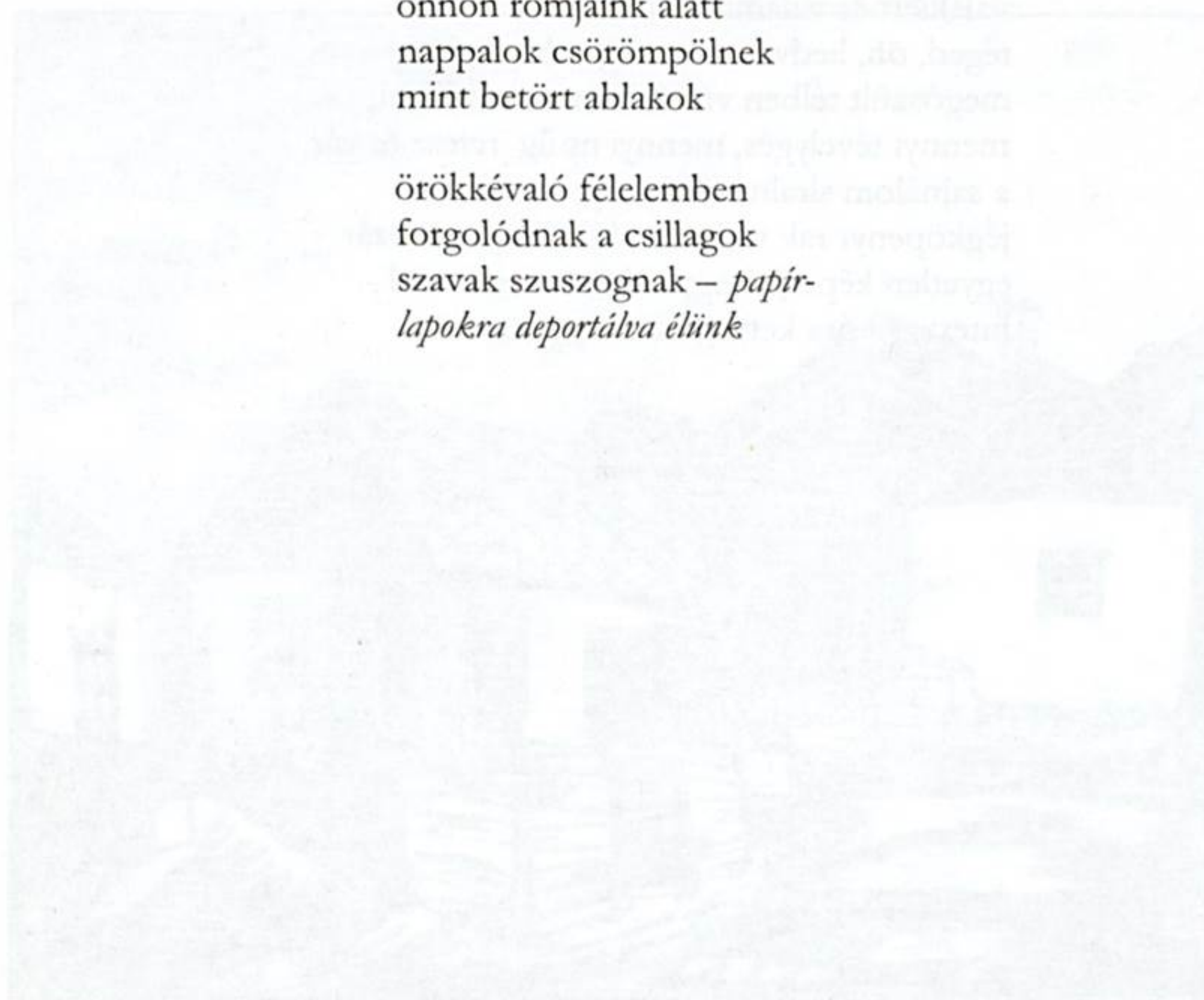
Nem hívsz, nem is szólsz, szívedb ől porhó szitál,
nem nézel, üzenet sincs, csak a sajnálom
ereszkedő hangsúlya kattan, megrostál
két szót ajkadon: azt az egyet is nagyon,
vízjelt égetve földbe-testbe-lélekbe,
gondot, taszítást, tövist s koszorút, önzést
valakiért és valamiért, keresve
téged, óh, kedves, tűrni egyetlen szóért,
megőszült télben várni, lázban, szótlantul,
mennyi tévelygés, mennyi ny űg, retesz és zár,
a sajnálom siralma sért, vág, üt arcul,
jégköpenyt rak vállamra, húz, kopog, bezár
egyetlen képet, ahogy az utca megfordul –
intesz: az óra ketyeg és a kép megáll.

FÉLBE MARADT MONDAT

egy félbe maradt mondat
rejtőzködik a behúzott
szárnyú szavak és ellopott
igazmondás ösvényén

– valami nagyon elkésett...
önnön romjaink alatt
nappalok csörömpölnek
mint betört ablakok

örökkévaló félelemben
forgolódnak a csillagok
szavak szuszognak – *papír-*
lapokra deportálva élünk

Illusztráció: Tóth László (a képek a kötetben szereplő művekhez tartoznak)

AMORGOSZI SZÉLSZEDŐGÉP

teleírja a földeket
és a tengereket
versbarázdát szánt
a reménytelenek
a hitehagyottak arcára
születő és kihúnyó
csillagainkkal központos
számítógépeink kép-
telenek követni kódjait
az írástudatlanok
vidáman olvassák
szeszélyes üzeneteit
halottak hantján honol
közmondásaival gáncsoskodik

Veszprém, 2002. november 29.

IMA JELENIDŐBEN

Attila,
a nyikorgó kosárra kérlek
maradj közöttünk
ordasok az eszmék, kevélyek
hitetlen lett életünk

gyűlölet-dinnyehéj úszik az árral
okos tekinteted szelíd
engedd, kibéküljön ki-ki saját magával
hogyan megsejtsük az ember álmait

hisz az üveggolyó már elgurult
kézfejedon a föld barázdái
és tövigkalászos a múlt
mit nem merünk bevallani

harmadnapja csattog a kín, esteledik
hiába ég bennünk a láz
legyél mindörökre a Hetedik
kristályablak, mely éhünkre vigyáz

ne vess le nyakkendőt, gallért
oly szálnalmas minden kopogtatás
visszük a kereszted, mit az idő ránk mért
iszapos feltámadásban fáj a járás

gyermekeiddé pörös száddal tettél
és mi tüzes tűzben várunk
de hűvösebb itt, mióta elmentél
mert önmagunkkal szemben állunk

tejfogunk erőtlen a harchoz
szavainkon túl vagy izzó parázs
félelem nélkül végy magadhoz
aludj velünk el szépen Kis Balázs

VASÚTON

Mindig szerettem hallgatni
a fémes, ritmikus kattogást,
s a homályos ablakon át nézni,
amint futnak a félredőlt fák.
S láttam a párhuzamos sínpárok
mellett, hogy a kavicsos homokba
fulladnak a kifakult,
poros virágok.
Még pár másodperc, s már olyan volt
mintha ízekre szakadt volna szét
minden, ami egész;
s csak az agysejtek hálói között
rögzült az összemosódott kép.
Becsuktam a szemem, s mégis láttam,
hogy rohan velem a fölperzselt táj,
a kontúrt vesztett, tüskés bokrok,
s az ablakhoz verődött koppanó ág.
Eszembe jutott, hogy gyerekkoromban
egymással versenyezve, mezítláb
mentünk a fénylő síneken,
talán nem is csak játék volt ez,
hanem a borzongva meghívott
és legyőzött félelem!
Szerettem a szédítő rohanást,
s a nyílegyenes sínekkel együtt.

INTERIM

Felsőbbsége tudatában (akárha
ő ültette volna *személyesen*
a Fiastyúkot az Úr kosarába)
átnéz rajtam, mint ablaküvegen,

hogyan éreztessen velem: idegen
vagyok itt, bár még tűri létezőm. –
Kívül paszta-reklám-vigyor, de bent
egy fenevad lapul ugrásra készen.

Még álcázni kényszerül igazi
lényegét, még a módokat
mérlegeli: megmarjon? leterítsen? –

De már megmoccan benne valami,
s mint tüdő a fazékból, kidagad
belőle a felbőszült állat? isten?

EGYSZERŰEN

Egyszerűen. Nem tudom már a szó mit jelent.
Fontolgatva méricskélek végeset és végtelent, s
mit Gordiusznál átvágtam oly hetykén, oly könny edén,
benn tekereg fejemben két tekervényes féltekén.
Érzés, vágy és gondolat: tarka-barka gomolyag.
Isten-arcú macska játszik vele, s ha majdan elszakad,
az leszek én. Én valóban. Kép nélküli, tiszta, más.
Végtelen színes zsinóron egy egyszer ű szakadás.

NÉVNAPODRA

Álmunkból font fénypásztát a telihold,
reszketve omlott be az ablakon
s míg incselkedett vele egy vén kobold,
csodát rajzolt sápatag falakon.

Zöldalma kebleden pihent legtovább,
bőröd selymén izzott ércezüst fény
s e rajzolat, akár makacs eszmény,
szüntelen törli a vén idő porát. –
Szürke, morc napok bújnak szégyenkezve,
hogy derűs kedved lágy mosolyt fakaszt,
és könnyül nehéz szívem emlékezve.

Simogat a távol és a messzi fény,
holnap a szegfűvörös is nevet –
alszol már s megcsókolom a szemed.

HOLT GESZTENYÉK

A fákra kiültek a rozsdák,
mint harcmező hullott vasára,
sebeiket egymásnak mutogatják
az ősz csendes parancsszavára.
A színek közül csak a pasztell
élt meg: bronz, barna, fekete...
Előbb a hő, aztán a fény maradt el,
s maga sem tudja: megy-e, marad-e.
„Menj, menj te is!” A sok rossz előjel
maga is már taszítja, űzi...
„Mit kezdesz majd a sárral, köddel?
A tél végül lombodba tűzi
halálod fehér zászlaját!”
A gesztenye csak áll, mert mit tehet,
köd göndöríti, szél cibálja
a rég elhullott fürtöket.

OSZTÁLYKIRÁNDULÁS

Zengett,
kicsattanó jókedvünktől
zengett a Kékes.

A ropogó tábortűz
odacsalogatott egy lányosztályt is.

Körülültük hát a tüzet,
s ahogy „Lobogott a rőzseláng mellettünk”,
rázendített valaki,
mi meg fújtuk vele,
harsogtuk:

„A krokodílus a Gangesz partján...”

Éjfél felé
már mindenki párjára lelt.

Én is kigomboltam a blúzát,
és megcsókoltam egy miskolci lány
meleg, megadó mellét.

Föltört belőlünk mélyről,
nagyon mélyről,
szívünk zegzugaiból az ének:

„De szeretnék hajnalcsillag lenni!”

POSZT

Valahogy itt maradt egy különös állatfaj,
egy régi könyomatról nézünk le.
Fekete rovátkák, az ábrázolat fércei: végül kiadják a testünk,
masszív látomást. Megfigyelem a képet, hát ilyenek lennének,
bundás szubsztanciák, hihetetlen tények.
Nem tudni, mikor pusztultunk ki végleg,
nincs feljegyzés, nem fontos adat.
Valahogy nem éreztük, hogy csak dűnnyög bennünk az id ő,
hogy gyanú csak az a százezer év.
Ölelt a faj, a szeretet körkörös, rendelt útja,
hírnökei olykor összefutottak,
titokban találkozott két végzetes mondat,
míg ők a takarózó ég alatt csevegtek.
Aztán kihaltak, kiszorított minket egy győztesebb semmi.
Egy tudós rajzolt le, a metszet el őtt nem ismertek bennünket.
Egyenletesen folyt át a lényeg, mint most, a kihalás után.
Ideánk központja ez a halványuló nyomat:
egy példányt ábrázol, a faj komoly délutánján. Ima a kép.

Mióta nem vagyunk, érzés helyett emlékezni szoktunk,
koravén szellemállatok. Ritka pillanatokban aztán
mozdul a fájdalom, a sötét peremen átcsap.
Legyen hát úr a szóródás, hangzik ilyenkor rég bevált imánk.
És az életszélek föllebegnek: hatalmas abrosz
valaki vacsoráján, sosemvolt madár röpte. Nem tudom, vagyunk
vagy nem vagyunk. Saját szavaim hallom a Pusztulási Ünnepen
(ez munkaszüneti nap), a Képzelet Órájában.
Ekkor mi, összegyűlt nemlétezők megpróbáljuk a létet.
Egy ronda, szőrös állatot képzelünk,
aki voltunk, de nem ismer. Ez az egyetlen hatalmunk.
Ha szerencsénk van, a kemény ég megered;
ázunk, szeretetünkben meg valami kiválik, merül.
Amikor leér, megülepszik, akkor értjük egymást.

CIRKUSZ ÉRKEZETT

A megereszkedett arcú ráncos férfi néz,
Magából kinéz, erősen figyel.
Sátortakarókat cövekelnek, fakalapács csattan,
Mikor szembe jött és arcába sírt egy
Pirosorrú rémség, a cukros nyalóka sem nyugtatott.
És álmában kötél táncos volt
Soká, és sírt nagyon félt.
És körülállták a fák biztatóan, a sínek mentén,
A töltés mentén, hol meredek lejt őn, télen
Szánkó suhant. Kék fák biztatóan.
Hol most csupán beton a burján.

És megreszket a ráncos arcú férfi, erősen figyel,
Fatagló csattog, sátor épül, s elsőként ott ül
A fapadon. Izzadt tenyerében két gyermek
Keze, és villan a vaku, és ijedt szemek
Ölelnek, kétfelől, kábult majmot. Készül a kép,
Megkövült emlék. És vajon hol van már a töltés,
A felszedett rozsdás sínek. Fák sora.

CSILLAGVIZSGÁLÓT VIZSGÁLÓ

Gondosan megterveztem egy
magasleshez hasonlatos építményt,
és napokig építettem.
Legallyazott ágakat, fiatal
fatörzseket rögzítettem egymáshoz
az udvar végében,
hatodikos a hatvanas években,
a nyári szünet kezdetén.

Csillagász leszek
saját készítésű táv-csővel,
amelyik egy olvasószemüveg erejével
visz közelebb az éghez.
Azt képzeltem, majd csillagász leszek
két méterrel az udvar felett
egy műanyag lefolyócsőben
két szemüveglencsével égre lesve.

A csillagokat kezdtem olvasni
este a magaslesen,
egyenként megjelölve, s a jelölteket
a jelöltekhez hozzáadva.
Nem a magasságtól, a mélységtől
szédültem, megszedültem az ég
geometriájától, miközben ábráit
átfűztem két üvegen és egy csövön.

A helyükön ottmaradtak a csillagok,
csak a csillagok maradtak ott.
Az átlók metszette pontban a
hatodikos nyári szünet apró holdja.
Semmi el nem vezett,
olvasószemüvegem még ad is hozzá
némi többletet,
csillagász lettem két méter mély udvar felett,
csillagász leszek két méter magas
udvar alatti leshelyen,
szemüregekbe mélyedt magántörténelem.

Balázs János: Pécskődomb (olaj, vászon, 39×58 cm)

Vass Tibor

FENNHÉJÁZÓ

Csináltszőke nő a büfékocsiban,
csináltszőke haja van,
fogszabályzója, vastag szája és vékony szemöldöke van,
jegyzetfüzete és tolla,

a fém a szájában kitűnően áll,
nem láttam még nőt,
akinek jól állt volna ilyen fém a szájában,

ráadásul ez csináltszőke,
csináltan szőke haja van,
fogszabályzója, vastag szája és vékony szemöldöke van,
jegyzetfüzete és tolla.

Hosszan belenéz a szemembe mikor mosolyog,
villogtatja a fémet,

eszik, mosolyog, villogtat,
paradicsomot eszik és mosolyogva villogtatja a fogát,

a fém jól áll a szájában,
nem láttam még nőt, akinek ilyen fémén
jól állt volna a paradicsom.

Villognak a paradicsomtól mentes,
még látható fémrészek,

jegyzetfüzetel evés közben és tollazik,
villogtatja a fogát,

lassan nem marad villogtatni való rész,
a paradicsom egyre több helyet követel magának,

mosolyog, vastag a szája és vékony a szemöldöke,
a haja csinálva van szőkének.

Ha nem hangzana a büfékocsiban hülyén,
hogy zakatol bennem a gondolat,
mondanám, miért nem akadok fönn
már az ilyesmin,

én, álmodo-zoo, öreg róka,
ki maximum csak sasol,

verset ír erről
és kész.

Azazhogy.

Nem is csak róla. Nem is csak verset.

Nem is csak ír. Nem is csak kész.

Fölírom, jöhetne eb karóhoz,
kecske sóhoz, lövéshez bak,
nyeléshez béka, kebelhez kígyó,
karóhoz varjú, kapuhoz borjú,
nézéshez farkasszem,

galambhoz sült, ritkához holló,
szemhez tyúk, fához féreg,

kutyához dér, dologhoz ludas,

lóhoz a (púpos) tevés,

zsákhöz a macska. Kérdés,

csináltszőke nőhöz elég-e állat.

Csináltszőke nőhöz elég állat-e.

Na most hagyom abba.

Azazhogy.

Kérdés, nőhöz-e, ha állat.

(Úgy is, hogy csontot.

Mi van, ha a nő meg rólam ír?

Nem is rólam, nem is ír? Nem is meg?

Akkor most mi van?

Paradicsomi állapot

a fogolykísérőnek, legfeljebb.

Csak harapós kedvemben mondok ilyet.

De hát haragszom,

sose akartam drót lenni,

most meg az lennék:

tépem a számat, persze hogy hiába.)

Németh Péter Mykola

NYÍLT SZÍNEN

Itt, e hazányi szobában, ahogy megérkezel
a virágminták vérezni kezdenek;
árnyékok oldalazva szétfolyik a falon,
a pórusok, a belövések helyét előnti a fény.

De a szemközti mészárszék ajtaja még zárva.
Pedig szellőztetni lenne most ildomos.

Pethő László

BEKERÍTETT GOND(OLAT)BAN

– *Rab szigetén az Adrián* –

Akár Mikes a parton –
bekerített gond(olat)ban
szólok hozzád tengerem

itt e mormogásban tán' –
csak félig élve s máskép-
pen járok hozzád Istenem

bár a só tudja –: nem is
porrá – vízzé válik testem
s mutatóba a csont lesz az

Isten tükre – figyelmezte-
tésül –: ki vízzé lesz
örökké ott úszik a tengeren.

Németh István Péter

RÉSZEG FÜRDŐZÉS
– *Anakreon a sajkodi strandon* –

Ahonnán a bor való,
a Badacsony
válla még idekéklik –
de én itt,
az öbölszéli
sekély vízben
már Tihany alatt hagyom
hogymemegessen
csak a Balaton.

Nincsen
most árva gondolatom
s vágyam se nagyon.

Hullám hullám után szemembe freccsen.

S én élvezem át
az ősteknősök boldogságát.

KATONÁK

A térnek nincs villáma,
leoltották az eget.
A földrengés megtöri
Neked
a kenyeret.

A toll házat, kertet
rajzol a papíron.
A mennyben
elesett katonák
évszámait javítom.

Balázs János: „A nap szerelmese” (olaj, vászon, 66x78 cm)

NÉHÁNY SOR NYILVÁNOSSÁG

A lányok szeretik a Valentin napot
Baráti tanács vagy beleszólás?
A vallásos pécsi rokonok szemében
Hitelessé és önmérséklet hiányában
Mindenképp én vagyok a sátán

Kár volt kitalálnom
Ezt a szent szerelmet unokahúgom
S az ex-legjobb barátom között
Bár rosszban a jó:
Korán kiderült kikre számíthatok

Rátok gondolok maradék barátaim
Már ha léteztek egyáltalán
És hiszek egy baleknek
Ki nagyvonalúan ad ezeknek
Néhány sor nyilvánosságot

SZABÓVERS EZ IS
(*varriáció*)

hol szabó van szabóság van

szabad szabó szab
szabóság szabószabadság
szabóság szabó szabadság

szabóság egyenlőség testvériség

legyen még szabsajtó
szabsajtó utca
és szabóságvágy

szabóságvágy nyitva
reggel kilenctől
este hatig

szombat vasárnap
szabóság zárva

szabóságrend

a szabóságrendet kéretik
szabóságilag betartani

szabó szabó
szabóság

Kasza Marton Lajos

NEW YORK, 2001. SZEPTEMBER 11.

A szétrobbantott testek,
végtagok között kószál
a lebénult tudat.
Tűzbe, füstbe, omladék alá
menekült a kioltott élet
– sorsukat
már így viszik tovább...

Terrorba merevített
élet s holtak
mellé térdepel a világ.
A könnyek közé rejtőzött
részvét felett,
a bánat és a fájdalom
gyolcsába
takarva didereg
az istenarcú ember
és keresi önmagát.

FATA MORGANA

miképpen az első asztronauták
a **HOLD**ról a **FÖLD**et –
miképpen apró / sóvár csillagászok
a **FÖLD**ről a **HOLD**at –

testre-test / rögre-rög / porra-por /
lélekre-lélek / a dicsőséges
pillanatok ... szilánk-esőben
/ harangkondulás az agyban –

koszlott – / – fehér gyászkendővel
búcsút int / ... a **SZÍV** –

/ alkonyul / –

/1996. április 11./

POÉTIKAI KETTŐS LÁTÁS

Beszélik, családotokban egyedül
te vagy az, aki úgy ahogy, kezelni tudja
a sikertelenséggel együtt járó hiányérzetet.

Beszélik, hogy elkerüld a szélkakashoz
hasonlíthatást, véleményed helyi értékén
a helyzet gyökeres megváltozása esetén
se változtatsz.

Ahol a program nem kapcsolódik
organikusan a valósághoz
(ezt te magad mondtad), ott halálra
van ítélve kutakodásod.

Van, de csak azóta, amióta
nincs tiltva az öröklét
skurcban történő ábrázolása.

Hol vannak már azok az évek, amikor
eltorzította a poétikai kettős látás
a csak rád jellemző beszédmodot.

Fényfolt, vércsík, kozmoszmagház.

ANYÁD

vekker
kávé
gyűrött újság
gyűrött arc
reggel
WC
fogkefe
hányinger
függöny
villany
kiégett
anyád
nem indul
anyád
hány óra?
már?
kurva
éhes vagyok
majd
benzinkút
megint drágább?
telefon
megint telefon
kávé
hová tettem?
posta
sor
hosszú
kávé
úrsten
a gyerek
az óvodában

hány óra?
kurva
mit főztél
semmit
nem
nem ettem
anyád
kávé
igen
megvan
a kocsiban hagytam
telefon
holnapra?
lehetetlen
igen persze
dögölj meg!
pénzt?
honnan?
ágy
mégsem
zuhany
fogkefe
pisilni?
tejcskét?
oké
puszika
igen szerelmem
most?
most ne
holnap mit főzöl?
ne káromkodj
puszika
(anyád!)

NEM BESZÉLNI

Csak kísérletezem önmagammal,
ha beszélni kezdek.
Azaz, hogy a monitor el őtt
biztosabb, pontosabb vagyok.
Ebből következik, hogy nem
szabad a beszéd számomra.
Ezzel ugyan megsértem
a szólás szabadságáról
szóló alkotmányos jogomat,
de nekem szabadságomban áll a
lehetőséggel nem élni.
Ebből következően
tulajdonképpen írásszabadságom van.

S hogy szavam ne felejtsem,
a hallgatás szabadságában is
korlátozva vagyok, merthogy
nekem munkaköri kötelességem
a beszéd.

Nem tudom, ezt Hágában értenék?

Balázs János: CIGÁNYKERÉK
olaj, farost, 60×80 cm

